

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

ČERVEN

1996

OBSAH

Úspěch z neúspěchu	1
Pevné základy	2
Jistota spasení	8
Křesťan a vojenská služba	9
Jeruzalém slaví	16
Invaze v Izraeli	19
O debatách	21
Variace	21
Feminismus	23
Svědectví	26
O evangelizaci	29

ÚSPĚCH Z NEÚSPĚCHU

D. H. Lawrence napsal: *"Kdybych mohl žít dva životy, pak bych chtěl žít nejdříve život, ve kterém bych dělal chyby, které se zdají být nevyhnutelné, a ten druhý bych chtěl prožít tak, abych z předchozích chyb měl užitek."* Nemáme možnost žít dva životy, ale můžeme přemýšlet o tom, jak nakládáme s tím, který právě žijeme. Pokud člověk zapomíná napravovat chyby, kterých se dopustil, není zpravidla ochoten ani zjistit, co je jejich příčinou. Zůstává uzavřen v bludném kruhu svých omylů.

Každá prohra se však může obrátit ve vítězství. Mnohé, nejen biblické události, líčí příklady neúspěchů, které nakonec dostaly nečekaný spád a proměnily se v pravý opak. Je to příliš snadné plakat nad svou minulostí a vymlouvat se, že nemůžeme nic změnit. Tím podvádíme sami sebe. Člověk může vždycky začít znovu. Z trosk může znovu povstat obnovené město. Ze všech vlastních chyb můžeme nakonec vytěžit osobní prospěch.

Jeden populární autor kdysi řekl: *"Negativní zkušenost není neúspěch, když v ní najdeme poučení"*. Životní osudy lidí i biblické události nás neustále vedou k užitečnému srovnávání. Jednou jsme varováni, jindy vybízeni k napodobení. Často nám taková příhoda poslouží k osobnímu povzbuzení.

Mnozí úspěšní lidé se museli probít celou řadou krizí a pádů. Slyšel jsem vyprávět jednoho mladého muže o tom, kolik let svého života zmařil prodejem i užíváním drog. Jeho život pozvolna vyhasínal. Potom odevzdal svůj život Ježíši Kristu. Kristus mu vrátil dokonce i radost ze života. Ten muž dříve každého nenáviděl, ale teď bylo zřejmé, že láska v jeho životě potlačila nenávisť. Dříve byl vždy přichystán k rvačce, nyní je jeho největší radostí lidem pomáhat a mluvit s nimi o Kristu.

Jiní lidé žili spořádaně a přestože dosáhli vysokého ocenění, na dně jejich vědomí ležel pocit prázdnoty a zbytečnosti. Teprve když otevřeli své srdce Kristu, objevili skutečnou radost.

Podobenství o marnotratném synu z Lukášova evangelia je příběhem

2 ZÁPAS O DUŠI

člověka, který ztroskotal, ale prodělal užitečné sebepoznání. Poznal, že se chová pošetile, že jeho život je marný a zbytečný. V zoufalém stavu se vrátil domů ke svému otci - to znamená na začátek. Bůh dopouští, že v životě uděláme ne jeden přemet a jsou věci, za které se pak dlouho stydíme, ale to všechno může být nástrojem výchovy. Boží škola je velmi praktická:

- ◆ *Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: Synu můj, **podrobuji se kázní Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.** (Židům 12:5-6)*

Kázeň a zápas jsou nedílnou součástí našich životů. Pavel přirovnává život k závodu běžců (1. Korintským 9:24) a v Efezským 6 k bitevnímu poli. Bůh očekává, že budeme čelit životním situacím s vírou v Jeho prozřetelnost a v Jeho dobrotu. To způsobí, že se naše srdce obměkčí a náš duch se stane pokornější. Potom budou naše činy i jejich motivy průzračnější a budeme mít soucit a trpělivost s ostatními, kteří také chybují.

Někdy se nám zdá situace neřešitelná a máme chuť to vzdát. Život nám připadá jako dar, který je nad naše síly. Pak však objevíme, že v naší blízkosti je někdo, komu můžeme pomoci, i když se na to sami zrovna moc necítíme. Do našeho života se pozvolna vrací radost a optimismus. Někdo moudrý řekl: **"Upadnout není hanba, ale hanba je zůstat ležet"**. Kristus v nás, "naděje slávy", způsobí, že se znovu postavíme na nohy. Podobná byla i zkušenost apoštola Pavla:

- ◆ *Na všech stranách jsme tísnění, ale nejsme zahánáni do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale*

nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.

(2. Korintským 4:8-9)

- J.D.J. -

PEVNÉ ZÁKLADY

Rád bych se zamyslel nad současným životem. Na čem stavíme svoji existenci; je náš základ jistý a pevný? Většina z nás ví, že nejdůležitější pro stavbu života je právě pevný základ protože nechceme, aby se dům našeho života zhroutil:

- ◆ *A tak každý kdo slyší tato má slova a plní je bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl přívál, přihnaly se vody, zvedla se vichřice a vrhly se na ten dům, ale nepadl, nebo měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl přívál, přihnaly se vody, zvedla se vichřice a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký. (Matouš 7:24-27)*

U každé stavby, která má mít trvalou hodnotu, jsou nejdůležitější základy. Nejsou sice vidět, ale stojí na nich celý dům. Jestliže základy podceníme, dříve nebo později se to projeví. Mohu Vám vyprávět jednu smutnou událost, která se stala. Na jistém místě se stavěl dům. Všechno šlo dobře, hrubá stavba už byla hotová. Jednoho dne přišli na stavbu dělníci a místo domu uviděli zbořeníště. Dům spadl. Mnoho hodin a dní těžké namáhavé práce bylo ztraceno. Jedinou útěchou jim bylo, že dům spadl, když tam nikdo nepracoval. Následovalo vyšetřování, hledání příčin i viníka. Příčinou byl špatný základ. Muselo se začít znovu, od základu. Vy, kteří jste někdy stavěli, dovedete posoudit jak zoufalá je to situace.

Položme si sami pro sebe důležitou otázku. Na čem stojí dům našeho života? Má pevné základy? Hledáme v našem životě jistotu? Chceme, aby dům našeho života stál, aby vydržel každý nápor větru, deště, bouře, jednoduše řečeno každou nepohodu? Právě ta prověří, co je pevné.

S čím se setkáváme? Setkáváme se s pravým opakem. Dům našeho života má nejistý základ, a proto je třeba se zamyslet. Náš život provází:

- Stále víc klamu a lži, než pravdy
- Stále více nevěry, než důvěry
- Stále více nelásky, než lásky

Výsledek toho všeho je stále větší nejistota, než jistota. Pro ilustraci uvedu několik příkladů z běžného života.

Manželství a rodina

Hovoří se o tom a je to pravda, že rodina je základ společnosti. Podíváme se například na dnešní manželství a rodiny. Na mnohých místech v naší republice se více než polovina manželství rozpadá. Víme, že rozvod byl v minulosti výjimkou, ale chci se zeptat: "Není to dnes pravidlo"? Lidé uzavřou manželství, začnou společně stavět dům svého života; budují existenci, založí rodinu, dům se rozrůstá a najednou přijde rozvod. Manželé stojí nešťastní nad tou zříceninou. Nad rozbitým domovem nestojí jenom manželé, ale často i děti, které se dívají na rozvaliny kolem sebe a ničemu nerozumí.

Když jsem vyprávěl příběh o zřícení domu, řekl jsem, že naštěstí nikdo nepřišel o život. Představme si, že by tam byl člověk, který tuto chybu vůbec nezavinil a najednou přijde k úrazu. Tak je tomu častokrát s dětmi, které nic nezavinily a přesto jsou najednou v troskách s vážným zraněním na duši. Proč právě takové věci připomínám?

Protože se stále víc a víc s těmito případy setkávám.

Znovu jeden příběh ze života:

Před časem jsem hovořil s ženou, která byla úplně na dně. Příčina tohoto stavu byla manželská krize. Nic neobvyklého. Vyznávala: "Nikdy jsem svého manžela nemilovala". Zeptal jsem se "Proč jste si ho brala"? Odpověď zněla: "Čekali jsme dítě." To, samo o sobě, není pevný základ pro manželství.

Mohl bych jmenovat další příklady, ale každý z nás jich vidí dostatek kolem sebe. Klademe si otázku, proč tomu tak je? Je to nepřijemná otázka, ale nutná, abychom našli odpověď.

Děti a mládež

Nechci mluvit jenom o manželských zříceninách. Trosky jsou i jinde a my o nich víme. Kolik máme opuštěných dětí? Kolik dětí je v ústavcích a dětských domovech? Proč? Rodiče je prostě nechtějí. Není už to poškozená stavba života dítěte? Kolik máme mladých lidí, kteří propadli alkoholu nebo drogám? Chci se zeptat: "Nejsou to výsledky častokrát hodně narušených základů domovů v jejich životě? Nejsou to jen zbořeniny, zříceniny a trosky? Ano jsou."

Další příběh ze života

Jeden chlapec měl až do sedmé třídy samé jedničky. Rodiče se rozešli. Pro něho to byl takový šok, že na vysvědčení v prvním ročníku učení měl několik pětěk. Naprostá rezignace. Můžeme jen konstatovat: vzpoura vůči všemu. Celé zázemí se rozpadlo; nic nemá cenu. Proč? Proč se to děje všude kolem nás?

Mladí a staří

Jak často jsou opuštěny děti, stejně často jsou opuštěni staří lidé. Žijí ve

4 ZÁPAS O DUŠI

smutku a zklamání. Dali dětem všechno a děti na ně nemají čas. Děti je nechtějí. I ony chtějí žít svým životem, co je nám do starých! Ti patří do domova důchodců. A je tu další zklamání; zbořeniště a lidé nad tím vším stojí zoufalí a nešťastní. Víte jak to často končí? Někteří se psychicky zhroutí. Stojí nad troskami svého života a pláčou, neví si rady, nemají touhu pokračovat. Všechno se jim zhroutilo a nemají pro co žít. Je to všechno marné a zbytečné. Nechtějí začít znovu. Mají strach, že jim stavba opět spadne a že budou znovu stát nad zbořeništěm. Jsou psychicky na dně. Takové situace vidíme kolem sebe. Vidíme to všichni, ale častokrát je vidět nechceme. Nechceme se těmito problémy zabývat. Jsou nám nepříjemné. Kde je opravdová příčina nezdaru osobního života člověka? Odpověď je velmi krátká. Příčinou je život bez Boha, ale to mnozí ještě nepochopili.

Hledáme příčinu naší nejistoty, našeho nejistého života a častokrát slyšíme odpověď: **Za to všechno může Bůh!** Kdyby byl, nenechá to tak, zasáhne a udělá opatření. Vy, křesťané, také mluvíte o Bohu, proč nezasáhne, když je spravedlivý? Hned to vysvětlím. Pán Bůh něco řekl a to co nám řekl, nechal zapsat v Bibli. Bible je Boží Slovo a my se máme podle něj řídit.

Rozvody

Schvaluje Bůh rozvody? Co říká Bůh o manželství? Bible na tuto otázku odpovídá jasně v Matoušově evangeliu, 19. kapitola, 5 a 6 verš:

- ♦ *Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své manželce a budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jeden a proto co Bůh spojil člověk nerozlučuje.*

Vidíme co chce Bůh, ale také vidíme jak jsme si poradili bez Něj. Bůh nech-

ce, abychom měli z každého druhého manželství trosky nebo dům na spadnutí. On chce, touží, aby manželé byli jedno.

Cizoložství

Bůh sám odkrývá, co je jedna z hlavních příčin rozvodů. Řekl to jedním slovem ve svém desateru: **"Nezcižolžíš"** to znamená manželskou věrnost. Bůh chce, abychom žili s jednou ženou, s jedním mužem. Jak na to odpovídá dnešní člověk a co vidíme kolem sebe? **"Snad nechcete říct, že mám celý život žít s jednou ženou, nebo s jedním mužem? Změna to je život!"** Milenka, milenec a ne jeden - výsledkem však jsou rozbořené domy našich rodin.

Nezabiješ

Bůh řekl **"Nezabiješ"** a člověk může rozhodnout o zabití. **Kolik nenarozených dětí je zabito**, ony nemají právo na život, jako každý z nás. Každé z nich je člověk jako my, jen v miniatuře. **"Není-li život svatý, pak všechny ostatní záležitosti pozbývají na důležitosti."** (F.A. Schaefer)

Nepokradeš

Bůh řekl: **"Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví"** to znamená nebudeš lhát a nebudeš říkat polopravdy. Co říkají lidé kolem nás? **"Dnes se s pravdou daleko nedostaneš"**. Už dávno neplatí to, co se říkalo dříve: Lež má krátké nohy a daleko nedojde.

Miluj svého bližního

Bůh řekl: **"Miluj svého bližního jako sebe samého"**. Co říká člověk: **"Miluj svého bližního a kde můžeš, ... zbytek si domyslíte."**

Mohli bychom pokračovat dál co Bůh řekl a jak to člověk změnil. Bůh nemá zájem, aby naše města byla troskami mezilidských vztahů, nemá zájem, ani aby spadl náš dům.

Jak by mohl Bůh zasáhnout?

Třeba tak, že když někdo něco ukradne, tak mu ruka upadne. Kolik z nás by bylo bezrukých? Kolikrát jsme něco vzali co nám nepatřilo? Nebo, když člověk lže, měla by se mu zkrivit pusa. Kolik lidí by mělo pěkný úsměv? Asi nikdo, vždyť i polopravda je lež.

Kdyby každou interrupci Bůh potrestal tak, že by ti, kdo se na ní podílejí, umřeli - kolik by nás v naší republice zbylo? Starý zákon říká: *Život za život*. Víte jak by to vypadalo v naší zemi? Zbylo by jen málo lidí a z toho mála by byla většina bezrukých s křivou pusou.

Příčinou všeho zla není Bůh, příčinou je člověk, který nepoznal nebo neposlouchá Boha. Ano, mohu to být já i ty! Stane-li se něco špatného, je velmi důležité, najít příčinu. Musíme však hledat pravou příčinu, kde se stala chyba? Proč to tak dopadlo? Proč se stavba zřítíla?

Když jsme uváděli příklad domu, který spadl - příčinou byly špatné základy. I kdybychom odstranili trosky a na tom samém základě postavili nový dům, i ten by nakonec spadl, protože nebyla odstraněna původní příčina katastrofy. Vraťme se k veršům, které jsme četli na začátku:

◆ *A tak každý kdo slyší tato má slova a plní je bude podoběn rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice a vrhly se na ten dům, ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je bude podoběn muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody zvedla se vichřice a obořily se na ten dům a padl a jeho pád byl veliký.*

Zde je jasně řečeno, že každý kdo ta

slova slyší, ale nejenom slyší, ale plní, jeho dům nespadne. Boží Slovo odhaluje příčinu. My sice slyšíme, ale neplníme a to je celý problém. Nesplnili jsme Boží Slovo, Boží normy, a proto náš dům života nestojí na skále, ale na písku.

Namítáte-li, že nikdo z lidí nemůže tak vysokou normu plnit, že nikdo z lidí není bez chyby, že každý hřeší, máte pravdu. Písmo Svaté to potvrzuje:

◆ *Nikdo není spravedlivý není ani jeden. (Římanům 3:10)*

Chtěl bych ještě ukázat na další důležitou skutečnost. My nejenom, že jsme Boží zákon přestoupili a nedodrželi, ale my jsme Boží zákon znevážili. Zlehčili jsme samého Boha, jeho názory a jeho přikázání. Bůh řekl, ale my jsme si vše vyložili podle svého. Bůh řekl: **"Nepokradeš"**, my jsme řekli: **"Kdo nekrade okrádá svoji rodinu"**. Zřekli jsme se Božích přikázání i Boha samého, nic nepotřebujeme.

Nedávno jsem mluvil s přítelem, který mně řekl, že ví, kdy se Boha zřekl. Přiznal, že to s ním šlo čím dál tím víc s kopce. Díky Pánu, že si to uvědomil a k Bohu se vrátil.

Tím, že jsme Boha znevážili a zlehčili i jeho přikázání, tím se dostáváme stále do větší a hlubší nejistoty a nepokoje. Pak už kolem nás není nic pevného. Prostě a jednoduše jde to s námi čím dál tím víc s kopce. A zde je pravá příčina, proč je to život pro mnohé stále horší. Jednomu dům života spadne dřív, druhému později. Někomu může dům vydržet až do smrti, ale pozor, ani smrtí vše nekončí. Boží Slovo nám dává naprosto jistou zprávu. V dopise Židům 9:27 se dočteme:

◆ *A jako člověk jen jednou umírá a potom bude soud.*

Může náš dům obstát u Božího soudu? Nemůže. Před svatým Bohem nemůže

6 ZÁPAS O DUŠI

obstát nikdo. V dopise Římanům 3:23 čteme:

◆ **Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.**

To není dobrá vyhlídka, ale nezapomínejte za chvíli poznáme, jak dokonalé je Boží řešení:

Tím je jen Pán Ježíš Kristus.

1. Protože nemáme pevný základ, stavíme na písku. Nedokonalý člověk nemůže založit něco trvalého, dokonalého, pevného a jistého. Tolik po tom toužíme a nemáme to, nedokážeme to. Touha v nás je, toužíme po něčem naprosto jistém, pevném, co by se neměnilo. Ať přijde do našeho života cokoliv, jakýkoliv vítr, bouře, vichřice - ať se nic nezmění. Přijde-li bolest, nemoc, dokonce i smrt - ať mám něco jistého, pevného co nikdy neztratím, co se nezmění. To je naše vroucí touha a do této beznaděje zaznívá Boží Slovo:

◆ **Ježíš Kristus je tentýž včera dnes i na věky. (Židům 13:8)**

Je tu někdo, kdo se nemění, kdo je stále stejný. Proč? Protože je čistý, dokonalý, protože Pán Ježíš splnil Boží zákon. On jediný, a proto nemění svoje postoje, neopravuje své činy, On je dokonalý Boží Syn.

2. Tento dokonalý Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, nám přišel pomoci. Pán Ježíš Kristus nás přišel zachránit. Nechce se škodolibě radovat z našeho neštětí. Nechce se posmívat naší nejistotě a životnímu zboření, On přišel zachránit každého z nás. Záchranu nabízí Tobě i mně. Nesmírně mu na každém z nás záleží.

V čem spočívá Boží záchrana?

3. Pán Ježíš přišel na tento svět, aby každému z nás pomohl z naší beznadějně situace.

◆ **On nikdy nezhrěšil, nikdy nevyslovil lež; snášel urážky, ale sám neurážel, když trpěl nehrůz, ale ponechával**

vše Bohu, který soudí spravedlivě. On sám nesl naše hříchy na sobě, když zemřel na kříži.

(1. Petrova 2: 22-24)

Tento milý Pán Ježíš, Boží Syn, zemřel na kříži za naše hříchy. Umřel, aby odstranil všechno, čím jsme přestoupili Boží zákon, všechno zničené. Všichni jsme porušili Boží zákon a všichni také víme, že porušení zákona se trestá. Víte jak zněl rozsudek dokonalého Božího zákona?

◆ **Odpíata za hřích je smrt.**

(Římanům 6:23)

Pán Ježíš tento rozsudek smrti vzal na sebe místo Tebe, místo mne. On platil a přitom nic zlého neudělal. On trpěl na kříži za každého z nás, za hříchy moje i Tvoje, aby Ti mohlo být odpuštěno. Umřel z lásky, když viděl jak se naše domy hroutí. Pán Ježíš se dál nemohl dívat na lidská zboření, a proto se nechal ukřižovat z lásky ke každému z nás. Zde vidíme důkaz úžasné Boží lásky; nevinný umírá za viníky; spravedlivý za nespravedlivé. Pán Ježíš miluje každého, miluje i Tebe. Záleží mu na Tobě. Proto umřel na kříži a vzal všechny důsledky Božího hněvu na sebe, abychom my už na soud nemuseli.

On i Tobě chce odpustit hříchy, chce abys byl čistý. Chce smazat všechno, čím jsi se provinil proti dokonalému Božímu zákonu. Prosím Tě, nepohrdej touto úžasnou Boží láskou a nech se očistit.

Jedinou podmínkou je, abys upřímně vyznal všechny hříchy. Chceš Mu vyznat svoje hříchy? Vždyť On Ti je chce odpustit. Můžeme si to přečíst v 1. dopise Jana 1:9:

◆ **Jestliže doznáváme své hříchy, On je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.**

Pán Ježíš tě chce očistit od každé nepravosti, od každého hříchu, od všeho čím si se provinil proti dokonalému Božímu zákonu tím pádem proti Bohu samotnému.

On i mě očistil. On mně odpustil i to, že jsem si Boha zlehčil. Pán Ježíš je úžasný. Neznám větší lásku a nikdy jsem nepoznal větší lásku. To však není ještě všechno.

4. Pán Ježíš přišel, aby nám nejistým lidem dal pevný, jistý základ. Tím základem je On sám. Nechce, aby náš dům stál na písku, ale na pevném základě. On nejenom, že Ti chce odpustit hříchy, ale On přišel, aby se stal základem pro Tvůj další život. Pevným jistým základem:

♦ **Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen a to je Ježíš Kristus.**

(1. Korintským 3:11)

To je něco fantastického. Proč jedině Pán Ježíš? Protože On jediný trpěl a platil za hříchy světa za hříchy moje, za hříchy Tvoje. Nikdo jiný je nenesl. V citovaném verši je psáno: "**Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen a to je Ježíš Kristus.**" Zde je zdůrazněna ještě další skutečnost. Už je tu položen základ pevný, jistý, neměnlivý, dokonalý, jediný a jedinečný a tím je Boží Syn Ježíš Kristus. Tento základ se nemůže pohnout. Vždyť On je stejný včera, dnes i na věky. Chce se stát tím pevným základem pro Tvůj život. Chceš poznat tuto úžasnou jistotu, tento pevný základ? Na jakém základě stavíš svůj dům? Stavíš na sobě? Stavíš na manželství? Nebo na lidech? Stavíš na majetku a nebo na něčem jiném? Prosim Tě polož si další důležitou otázku:

Vydrží to, na čem stavíš dům svého života, každou vichřicí?

Nedokonalý člověk nemůže zaručit dokonalý 100% základ. Co je tedy Tvým základem písek a nebo věčný dokonalý Boží Syn Pán Ježíš Kristus. Chceš stavět na něčem nejistém, nepevném, anebo chceš stavět na něčem jistém a pevném? Odpovím Ti. Moje jistota není ve mně, protože jsem nedokonalý; moje jistota není v lidech, ani v majetku. Moje jistota je v Pánu Ježíši Kristu. Protože On jediný je jistý, pevný a dokonalý.

Chceš Pána Ježíše, anebo ho odmítneš? Pán Ježíš chce vstoupit do Tvého života. Chce se stát Tvým pevným základem. Chce se stát Tvou jistotou. Proto říká:

♦ **Hle stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi vejdou k němu a budu s ním.**

(Zjevení Jana 3:20)

Otevřeš Pánu Ježíši dveře svého srdce? On není násilník, On je nevylohmí; On čeká, až Ty sám otevřeš.

5. Chci Ti ještě prozradit, že Pán Ježíš Kristus přišel, aby změnil naše životy. Chce být stavitelem Tvého domu života. Chceš i Ty? Svěříš stavbu Tvého domu života tomu, kdo Ti nejlépe rozumí?

Shrňme si to.

- ✓ Pán Ježíš z lásky umírá, aby mohl očistit každý hřích
- ✓ Pán Ježíš chce být Tvým jistým, pevným základem, aby Ti Tvůj dům nespádl.
- ✓ Pán Ježíš chce být stavitelem Tvého nového života.

Vždyť Písmo Svaté říká:

♦ **Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna má život kdo nemá Syna Božího nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.**
(1. Jan 5:11)

8 ZÁPAS O DUŠI

V tomto verši je jasně napsáno: **Kdo má Pána Ježíše má život.** Máš Pána Ježíše, ten pevný, jistý základ, který je jistý i po smrti a nebo jej ještě nemáš? Chceš, aby Ti Pán Ježíš odpustil všechny hříchy? Stal se Tvým pevným základem a stavitelem Tvého nového domu života? Jestliže ano, i Ty se můžeš pomodlit podobně jako mnozí před Tebou:

Drahý Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi za moje hříchy umíral, Ty čistý, za mě hříšného. Prosim Tě odpusť mi všechny moje hříchy, odpusť mi všechno, čím jsem přestoupil Tvůj dokonalý zákon. Prosim Tě, buď Ty sám mým jediným pevným základem pro můj další život. Prosim Tě, staň se stavitelem mého domu života. Děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi mě odpustil moje hříchy. Děkuji Ti, že jsi základem pro můj další život a zároveň Ti moc děkuji, že budeš stavitelem mého domu života. Toužím naprosto vážně po poznání a chci plně věřit Tobě. Amen

-Ladislav Pípal-

ZAMYŠLENÍ NAD JISTOTOU SPASENÍ

Má křesťan jistotu věčného života? Jistota věčného života ve společenství milujícího Boha a nebeská naděje jsou podstatnou známkou křesťana. Apoštol Pavel říká: *"..vím komu jsem uvěřil a jsem přesvědčen, že on je mocen ochránit to, co jsem mu svěřil až do onoho dne."* (2. Timoteovi 1:12). Jób ač sužován velkou zkouškou řekl: *"Já vím, že můj Vykupitel je živ... a kdyby mi i kůži sedřeli ač zbaven masa uzřím Boha."* (Jób 19:25-26) Bible je plná důvěry Bohu (Žalmy, 2 K 4:14, 5:1,6;

atd.). Tato důvěra není doufáním v člověka a jeho kvality (např. morální) či zásluhy, ale pramení z poznání Boha a Jeho charakteru. *"Bůh zůstává věrný, jsme-li my nevěrní, nenechá nás zkusit více než sneseme."* (2 Tm 2:11; 1K 10:13, 1:8, 5:5; 1 Pt 1:3-7; 1 Te 5:9; 2 Pt 2:9; Ju 24; 2 Pt 2:9) Bůh se stává jedinou zárukou našeho vykoupení, apoštol Pavel říká *"Vím komu jsem uvěřil..."*. Víra v tento velkolepý Boží charakter není přehnanou troufalostí, ale naopak korunuje Boha na velikého a mocného zachránce, jímž On skutečně je.

K čemu nám je v životě jistota spasení?

11. kapitola listu Židům říká, že starozákonní věřící díky očekávání lepší vlasti, to jest nebeské (v.16) a vzkříšení (v.35) byli schopni trpět, snést posměch, bičování, a dokonce se nechat zabít. Tedy z nebeské naděje pramení způsob jakým žijeme tady na zemi. Naděje věčného života je "kotvou" naší duše (Žd 6:19), zdroj pokoje a Boží lásky ve všedním životě.

Proč žije mnoho křesťanů v nejistotě?

Nejnepříznivějším, ale možná nejčastějším důvodem je prostá nevíra Bohu. Bůh po nás žádá jediné - abychom mu věřili. *"Věřit Bohu znamená spolehnout se na to v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme."* (Židům 11:1 ekum. překlad). Nejistoty je ve světě kolem nás dost. Živý Bůh nenechává v nejistotě. Milost v Pánu Ježíši Kristu je dostatečným důkazem toho, že to Bůh myslí se záchranou hříšného člověka vážně a nic nenechává náhodě nebo na nás. Naše nevěra v přijetí Bohem a odpuštění hříchů snižuje, ne-li popírá to, co pro nás Bůh udělal.

Důvodem toho, že nemáme jistotu spasení může být také to, že příliš obracíme pozornost na sebe. Vidíme svoji špatnost, nehodnost, hříchy a zapomínáme na Boha, na jeho odpuštější milost. Nezapomínejme, že křesťanství je odklon od sebe sama k Pánu Ježíši Kristu

- ◆ *Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. (1 K 6:19-20a)*

Jak získat jistotu spasení?

Neobracejme se k sobě, ke svým skutkům a charakteru, ale zabývejme se Bohem. Chtějme více poznávat jaký je Bůh a jak jedná s člověkem. Kéz by naše srdce zatoužila po bližším kontaktu s Ním skrze modlitby a čtení Bible. Naše důvěra Bohu se prohloubí skrze poznávání Jeho milosti a dobroty. Začněme Boha více poznávat hned, třeba přečtením 23. žalmu.

Je možné nabýt falešnou jistotu?

Nahradíme-li ujištění vycházející z úzkého osobního vztahu s Bohem, rozumovým ujištěním od člověka, můžeme se dostat do klamu. Když vás ostatní v církvi považují za křesťany, ač jimi nejste, jste klamně ujišťování o tom, že máte jistotu spasení. Nejprve se dostanete do rozporu s vlastním svědomím, ale časem toto ujišťování začne být příjemné. Opakováním lze manipulovat s lidským podvědomím a přesvědčit někoho i o naprostém nesmyslu. Dnešní způsob "masové výroby křesťanů" k tomu přímo svádí. Proto nechoďte pro jistotu spasení za člověkem, ani nespolehejte na doktríny zapečetění Duchem Svatým apod. Spolehejte pouze na Boha, Jeho se ptejte a věřme mu celým srdcem a budeme si jisti tak jako si byl jist apoštol Pavel: "Jsem si jist právě tím, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Krista Ježíše." (Filipským 1:6)

- Běda Novák -

KŘEŠŤAN

A VOJENSKÁ SLUŽBA

Může být křesťan vojákem? Může se věřící v Pána Ježíše v době Nového zákona zúčastnit vojenského konfliktu, ve kterém by zabíjel nepřátele své země - s tou možností, že i v nepřátelské armádě budou stát naši bratři v Kristu? Matouš říká:

- ◆ *Vrať svůj meč na jeho místo, všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou. (Matouš 26:52)*

Někteří by si chtěli tento výrok Pána Ježíše vysvětlit jako odsouzení každého možného odporu a boje proti zločinu anebo agresí, a zvláště takového boje, který by vedl k zabití protivníka. Ti, kdo zastávají tento názor, často citují:

- ◆ *Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha moc bořit hradby. Jimi bojíme lidské výmysly. (2. Korintským 10:4-5)*

Tento citát však poukazuje na podstatu a charakter evangelizačního a duchovního boje vedoucího k duchovnímu vítězství, kterého by člověk nikdy nedosáhl fyzickými zbraněmi. Pán Ježíš v každém případě touží po tom, aby si získal lásku v lidském srdci. A pokud Pán Ježíš přivádí lidskou duši jen do tiché podřízenosti, tak si ji nezískal, nedobyl ji. V takovém případě by Pán Ježíš prohrál. On hledá něco nekonečně víc. On touží po srdci, které Ho opravdově a bytostně miluje. Použití násilí a fyzických zbraní úplně vylučuje zásadu dobrovolnosti, která platí absolutním způsobem v oblasti misie. Avšak úlohou vrchnosti, která je zřízená od Boha, není ani evangelizovat ani ukazovat lásku nepříteli, nýbrž se "zahalenýma očima" tvrdě a nekompromisně hájit zájmy spravedlnosti a

10 ZÁPAS O DUŠI

společenského pořádku. Otázka "milování bližního" a získávání jeho duše pro Krista je posláním jednotlivce a církve, ne státu, kterému se máme podřizovat podle Boží vůle.

Zajímá nás především, má-li se křesťan vůbec účastnit vojenské služby. Měl by bojovat ve jménu své vlády a své země? Ale ještě dříve - jak je to s trestem smrti pro masového vraha? Má stát právo takového člověka ve jménu spravedlnosti, zákona a udržování pořádku ve společnosti popravit? Můj postoj je jednoznačný a pevný. Ano. Kázání Pána Ježíše na hoře (Matouš 5-7) vykresluje před našima očima vysoký duchovní a morální standard skutečného Božího dítěte. Tak touží žít každý skutečný křesťan ve svém soukromí a tak chce formovat i svoje osobní vnitřní postoje vůči lidem i vůči Bohu. Například jeho chování v největším soukromí, ale i postoj k lidem je ovlivněný Boží láskou. Pokud se stane, že mezi ním a jiným člověkem vznikne nepřátelství, snaží se nejprve celou situaci řešit pokojně a nevyvolávat konflikty (Matouš 5:24-25). To má být jeho motivace. V oblasti osobních vztahů s lidmi má v sobě odrážet Kristovu lásku i tím, že bude ochotně trpět:

♦ *Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítel svého'. Já však vám pravím: 'Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásle-*

dují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé'.

(Matouš 5: 39-45)

To platí jako křesťanská zásada pouze na úrovni mého osobního vztahu k jinému jednotlivci a v konfliktu s ním. Nemám bojovat za svoje práva jako za práva jednotlivce, ale raději trpět. To je mé osobní svědectví ve světě plném hříchu a bolesti (Řím 12:17-21). Svému osobnímu nepříteli dám jíst, pít, budu ho milovat, odpouštět mu, smírím se s ním, protože to má smysl pro evangelizaci: získat ho pro Pána Ježíše, aby ve mně viděl Jeho lásku jako v zrcadle, aby s ním něco pořádně otřásko a probudilo ho ke skutečnému poznání Boží lásky v mém chování, aby pochopil, že i touto cestou k němu mluví Bůh lásky a milosti... "... tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti." Osobní příklad, "chození ve světle a v lásce", obětavost, morální čistota - to je to světlo, které má z našeho života svítit, aby lidé viděli naše dobré skutky a tak byli přivedeni ke skutečnému poznání a oslavování Boha (Mt 5:16). Toto světlo nemůže vyzářovat žádná vrchnost, žádná vláda ani stát, protože tuto roli světil Bůh někomu jinému.

Všechny skutečnosti zaznamenané v Kázání na hoře se týkají tvého a mého osobního jednání jako individuálního křesťana, jako občana nebeské vlasti a člena Boží rodiny. Stejně skutečnosti však mají velmi malou váhu, pokud se jedná o povinnost státu chránit zákon a pořádek a zachovávat práva všech občanů. 13. kapitola Římanům vysvětluje:

♦ ... *vrchnosti, které jsou, jsou zřízené od Boha. (v.1)*

♦ *Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu,*

kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře, a dostane se ti od ní pochvaly. Vždyť je Božím služebníkem tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo; je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se, a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí. (v.3-5)

To znamená, že existuje i další sféra, ve které se křesťan pohybuje souběžně. I Pán Ježíš potvrdil skutečnost dvoujho občanství svých učedníků:

◆ *Co je císařovo, dávejte císaři, a co je Boží, Bohu. (Marek 12:17)*

Z tohoto verše má člověk skoro takový dojem, jako kdyby Boží a císařova práva na život jednotlivce byla na stejné úrovni. Je z toho naprosto jasné, že principy určené pro křesťanské chování člověka neplatí tam, kde vrchnost má svou Bohem danou povinnost a musí ji vykonávat. Všimli jste si slova "meč" ve sféře přímé Boží služby?

◆ *...nenese meč nadarmo, je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. (Římanům 13:4)*

O kterém křesťanovi bychom mohli mluvit jako o vykonavateli trestu? O žádném. Který křesťan jako soukromá, civilní osoba má právo nosit vražednou zbraň? Žádný. Ale máme se podřizovat vrchnosti, protože nám slouží - chrání zákony, pořádek, chrání bezpečí lidu a národa. Kdybych byl policistou nebo strážcem vězňů, neváhal bych ani na chvíli použít zbraň tak, jak jsem k tomu byl vycvičen. Musíme přiznat, že slovo "meč" ve výše uvedeném kontextu znamená, že vrchnost má i v době Nového zákona Bohem dané právo popravit zločince, stejně jako tomu bylo v období Staré-

ho zákona. Bylo řečeno: "Nezabiješ." Jak by bylo možné, aby Izraelci mohli zabít ostatní národy v době platnosti tohoto přikázání? Tato přikázání neplatila pro vrchnost jako takovou, ale pro jednotlivce. Když stál Pavel před soudem (Skutky 25:11), tak vidíme, že přiznává, že stát má i nadále v jeho době Bohem danou moc života a smrti, co se týče zachovávání zákona. Pavel se nezděráhá položit svůj život na popraviti jako zločinec - za podmínky, že spáchal nějaký zločin. Kdyby se výrok z Matouše 5:39 o neprotivení se zlému a o nastavování druhé tváře měl uplatňovat vůči zločincům ze strany státní vrchnosti a vládní autority, tak by se úplně vytratil smysl 13. kapitoly Římanům a znamenalo by to zrušení veškeré zákonodárné moci a konec vynucování veřejného pořádku. To by ale měl Satan ráj na zemi! V takovém případě by neexistovala žádná policie, žádné soudy, žádné věznice, žádné polepšovny ... Celá společnost by se vzápětí stala kořistí i obětí protizákonných živlů a houfů kriminálních. Každý by si dělal, co by se mu zlíbilo, a došlo by k anarchii. Nic nemůže být vzdálenějšího představám pořádkumilovného a pokoj činícího Pána Ježíše. Vždyť takový stav a chaos by byl ve skutečnosti systémem přinašejícím oslavu jen Satanovi a brutalitě.

◆ *Kdo někoho uhodí a ten zemře, musí zemřít. Neměl-li to v úmyslu, ale Bůh dopustil, aby to jeho ruka způsobila, určím ti místo, kam se uteče. Když se však někdo opováží listivě zavraždit svého bližního, vezmeš ho i od mého oltáře, aby zemřel. (Exodus 21:12-14)*

V žádném případě nebyl ani náš Spasitel křesťanským pacifistou. V Lukášovi vycházejí z jeho laskavých a milosrdných rtů slova:

12 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Ale mé nepřátele, kteří nechtěli, abych byl jejich králem, přived'te sem a přede mnou je pobijte!* (Lukáš 19:27)

Co se týče práva vrchnosti vykonávat i popravu nad zločinci, nepochybuji, že je to její právo i čistá a svatá povinnost, kterou přijala od Boha. Kdo však má popravu vykonat? Nechtěl bych být katem. Nechtěl bych stisknout tlačítko spojené s elektrickým křeslem, ale věřím, že i vykonání poprav je zákonná povinnost vrchnosti a člověk, který to dělá, není v žádném případě vrah a nenese za tento čin morální odpovědnost ani před Bohem ani před lidmi.

Osobně chodím do lavy mezi vězně. Sedím mezi vrahy skoro každou sobotu. Vyučuji je a přivádím je ke Kristu lásky a odpuštění. Někteří tam jsou i třicet let. Jeden z nich vyhrožuje, že až se dostane na svobodu, povraždí všechny své příbuzné. Udržovat naživu takovouto vrahy stojí naši zem obrovské peníze, které jdou z kapes nás všech. Jako křesťan miluji i je, proto k nim přicházím s evangeliem. Nikdo mi za to neplatí, chci, aby byla zachráněna jejich duše a netrápili se věčně ještě i v pekle. Ale představte si - za toho jednoho jediného vraha, který tam sedí už třicet let, zaplatil náš stát několik milionů korun jen na udržování jeho lidem nebezpečné a ohrožující existence. Ano, každý rok to nás, kteří platíme daně, přijde nejméně na 120 000 korun, a on si v klidu žije. To představuje obrovskou zátěž společnosti. Kromě něho samotného jsou totiž třeba i strážci, kteří by ho hlídali, musí mít, kde bydlet, musí se topit, aby měl teplo, potřebuje jídlo, a nikde nepracuje; je postrachem... Raději bych ty milióny (a to je jen za jednoho vězně!) věnoval na záchranu života těch, kdo umírají na různé choroby, nebo na

lékařský výzkum, který by prospěl dalším potřebným lidem. Ale za tohoto dotyčného (měl účast i na vzpouře v Leopoldově) zaplatíme ještě asi mnoho miliónů. Je to Boží vůle, aby žil na úkor nás všech? Vrchnost nemá co prokazovat laskavost a milost takovými zločiny; na to jen doplácí celá společnost. A protože on si mohl dovolit spáchat několik vražd a nepopravili ho, mnozí další si jistě dovolí udělat to samé. Nevinní lidé padnou za oběť "lásky a milosti" vůči tomuto vrahovi. Tady ani milost ani láska ze strany vrchnosti nemá místo. Taková láska je zločin, za který budeme ještě těžce platit, zvláště, když vyjde nebo uteče na svobodu.

Obrana státu

V případě obrany státu před cizím agresorem má vrchnost - vláda - právo povolát své obyvatele do zbraně, aby odvrátila nepřítel. Má vláda právo vyslat svoje bojové bombardovací jednotky, aby svým zásahem znemožnily připravovaný útok? Žádný křesťan nepochybuje o tom, že Izrael ve Starém zákoně toto právo měl. Bohem požehnané vojenské kariéry Jozue a Davida jsou toho jasným důkazem. Ale co Nový zákon? Co by tomu řekl Pán Ježíš? Jak jsem už v první části uvedl, výrok Pána Ježíše na Petrovu adresu:

- ◆ *...všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou*" (Matouš 26:52)

má co do činění s naším osobním svědectvím jako křesťanů, kteří pro dosažení duchovních záměrů nemohou používat fyzické násilí. Tento výrok však nemá nic společného s křesťánovou povinností vůči státu. Nemá nic společného s jeho postavením občana vůči vrchnosti, která má povinnost chránit svou zem a společnost. I v tom je vrchnost Božím služebníkem. Jestliže v tomto neslouží, k čemu potom

vrchnost je? Kde je pak opodstatnění její existence jako Božího služebníka? Člověk je hříšný a lidstvo je zlé. Nebýt zákonů a jejich uplatňování, tak bychom se jako lidstvo už dávno zničili. Vždyť každý možný zákon už byl vymyšlen a musel být vymyšlen na to, aby chránil jednoho bližního před druhým, aby se nesežrali jako vlci. Pán Ježíš ve svých poučných podobnostech bral právo králů vést válku tehdy, když to je oprávněné, jako samozřejmost.

- ◆ *Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? (Lukáš 14:31)*

Žádný pacifista by něco takového nikdy nevyslovil. Pacifista, který si myslí, že válka je neospravedlnitelná, vyvrací výrok Pána Ježíše, když řekl Pilátovi:

- ◆ *... Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud. (Jan 18:36).*

To nevyhnutě znamená, že království, které JE z tohoto světa, má dokonalé právo i ospravedlnění sáhnout i po vojenské moci a využít ji i k zabíjení nepřátel. Ve Starém zákoně nevidíme rozdělení "církve" a státu, rozdělení duchovních a národnostních záměrů Izraele, rozdíl mezi duchovním a vojenským vůdcovstvím.

V Novém zákoně to je jinak. Kdyby to tak nebylo, pak by Pán Ježíš stál s mečem v rukou po boku hrdinů víry a Božích mužů jako Davida, Gedeona, Samsona a Samuele. Byl by obklopen celou armádou vyzbrojených vojáků a hájil by Boží zájmy. Jenže toto vojen-

ské poslání už je v Novém zákoně odděleno od církve a ponecháno jen vrchnosti. V podobenství o královské hostině Pán Ježíš hovoří o králi, který má plné právo vyslat vojsko zahubit své nepřátele a vrahy (Matouš 22:7). Při tom zůstane celé město vypálené a bude mnoho nevinných obětí. Těžko si můžeme představit útok a rozkaz vypálit celé město aniž by nezahynuli nevinní lidé. Vojsko bylo naprosto nezbytné v každé době. Jan odpovídá vojákům:

- ◆ *Tázali se ho i vojáci: 'A co máme dělat my?' Řekl jim: 'Nikomu nečinite násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.' (Lukáš 3:14)*

Ani Jana jako velkého hlasatele pokání nikdy nenapadlo, že by tito vojáci měli činit pokání z vojenské služby a opustit ji jako hříšné, nežádoucí anebo nevhodné povolání.

Nikde v Písmu nenajdeme ani jediný náznak toho, že by Pán Bůh v případě upřímně věřícího v Pána Ježíše Krista nesouhlasil s vojenskou službou anebo i vojenským povoláním. Je dokonce velmi zajímavé, že nejvyšší ocenění víry si Pán Ježíš ponechává právě pro setníka okupační armády, jehož sluha byl vyléčen v Kafarnaum (Matouš 8:10). Jeho osobní víru jako víru vojenského velitele, který velí stovkám vojákům, pochválí tak jako nikoho jiného. Nikde mezi Židy nenašel tak velkou, ryzí a krásnou víru jako právě u něho. V celém tom příběhu není ani nejmenší náznak toho, že by se tento setník měl vzdát svého povolání a opustit armádu, aby mohl být spasen. Právě na tomto místě bychom to mohli očekávat nejvíc. Byl to člověk s celoživotním vojenským povoláním. Podobně tomu bylo i v případě setníka Kornélia v Cesareji, kterého jako velitele italské čety (Skutky 10) poctil apoštol Petr

14 ZÁPAS O DUŠI

tím, že se stal prvním křesťanem z-pohanů. Byl přijat do Boží rodiny jako skutečný znovuzrozený křesťan a byl i pokřtěn (v.47,48). To byl obrovský šok pro první věřící Židy, že Kornélia jako člena nenáviděné okupující římské armády Petr uvádí do Církve jako znovuzrozeného křesťana a bratra v Pánu Ježíši Kristu. Nenacházíme tu ani jednu jedinou zmínku o tom, že by Kornélius plánoval kvůli svému obrácení vyměnit svoje povolání za nějaké vhodnější, anebo že by ho někdo k něčemu podobnému vybízel. Nic podobného jako řekl Pán Ježíš ženě: "Jdi a neheš více..."

Apoštol Pavel často ve svých příkladech a přirovnáních ke křesťanskému životu čerpal právě z oddanosti, vytrvalosti a disciplíny dobrého vojáka (2. Timoteovi 2:3-4), protože být vojákem není pro křesťana nic nemorálního ani nečistého. Vyzdvihuje vojenské povolání na tu samou rovinu, jako je práce zahradníka, který se stará o vinici nebo pastýře, který se věnuje svému stádu a je to pro něj zaměstnání, z kterého čerpá normální obživu.

♦ *Který voják slouží za vlastní peníze? Kdo vysadí vinici a nejí, co urodila? Kdo pase stádo a nežíví se mlékem toho stáda? (1. Korintským 9:7)*

Nevím, jak by se na základě tohoto verše chtěl pacifista vyhnout odsouzení zahradníka a pastýře, pokud chce odsoudit vojáka z povolání, všichni tři jsou totiž postaveni na stejnou morální úroveň. Kde v Písmu mezi všemi hříchy a úchylnostmi v celém seznamu lidských béd a padlostí najdeme zmínku o tom, že by se měl křesťan vyvarovat hříchu vojenské služby? Apoštolové nám zanechali pravidla, která se týkají naší poslušnosti vrchnosti. Jak už jsem uvedl, Pavel přikázal věřícím, aby se podřizovali vládě (Římanům 13:1-7),

protože její autorita je od Boha. Všimněme si, že tu není ani slovo o tom, že by jen některé vlády a vrchnosti byly zřízeny či ustaveny od Boha. Odpor vůči vrchnosti je v konečném důsledku i odpor vůči vládě. Po napsání těchto řádků čekalo Pavla mnoho osobního utrpení ze strany vrchnosti, pod kterou žil. Byl několikrát uvězněn a kvůli vrchnosti hodně protrpěl, ale ani slůvkem nenaznačuje, že by k ní musel změnit svůj postoj nebo poopravit své chápání vrchnosti jako Božího služebníka. Asi po osmi nebo devíti letech píše další epištolu Titovi. Znovu v ní připomíná to samé, co píše Římanům 13:1 a sice:

♦ *Připomínej bratřím, ať jsou podřízeni těm, kdo mají vládu a moc, a ať je poslouchají... (Titovi 3:1).*

I Pavlovy a Petrovy epištoly byly napsány v době vlády krutého císaře Nera (r. 54-68). Ano, my máme milovat i nepřítel. Ale to není přikázání pro vrchnost, ale pro mne a pro vás v našich osobních svobodných vztazích k ostatním, ve vztazích, do kterých nezasazuje vrchnost.

A co když se někdo vloupá s pistolí do mého bytu? V tom případě platí, že máme milovat víc ty, kdo jsou našimi "domácími". Někde je napsáno, abychom dělali dobře všem, ale hlavně domácím víry. Jestliže nepřítel chce vtrhnout do mého domu a zavraždit mojí ženu a syna, koho mám víc milovat? Vraha, nebo syna? Určitě ty, za které jsem před Bohem zodpovědný. Při řešení takovéto situace jsem prinučen použít i násilí anebo i usmrcení protivníka - ne proto, že ho nenávidím anebo že bych se mu chtěl pomstít (pomsta za občanské zločiny patří Bohu a vládě), ale protože láska k bližnímu mi nedovolí jen přihlížet, to bych se totiž stal jeho spoluvrahem. Byl bych před Pánem Bohem zodpo-

vědný za dopuštění toho zlého. Není možné, abych jen přihlížel tomu, jak šílený vrah si při svém vraždění vyhazuje z kopýtka, pokud Duch svatý v konkrétní situaci nezjeví jinak. V takovém případě přede mnou nestojí můj protivník jako můj bližní, ale jako občan. Vůle vrchnosti, kterou máme poslouchat, není taková, abychom dovolili vrahovi vraždit a ubližovat nevinným obětem. Teprve až pomine nebezpečí, skloním se ke svému nepříteli (pokud ještě žije) a ukážu mu pravou tvář své křesťanské lásky, pomoci a odpuštění.

Vaše otázka je, jak milovat nepřítel ve velkém, tedy například, jak se zachovat v případě, že by nás jako stát napadla jiná země? Adresátem Božího přikázání milovat svoje nepřátele je skutečně jednotlivec, a ne stát, vrchnost, země, národ. Nikde není napsáno: "Národy, milujte se navzájem, čiríte dobré svým nepřítelům ... Vrchnosti, buďte naplněné láskou, milosrdenstvím a milostí a Bůh vám za to bohatě požehná ..." Nic takového. Vrchnost nemá co prokazovat laskavost nepřítelům za zločiny a nepřátelství. Vrchnost má povinnost udržovat zákon, chránit společnost a sledovat pořádek i za cenu násilí, a ne nabízet milost zločincům. Proto má socha spravedlnosti před vahami soudu zavázané oči, aby soudila podle spravedlnosti, a ne ve jménu lásky ani milosrdenství. Laskavost a milost je v Písmu určena pro vztah mezi jednotlivci. Pán Ježíš zemřel na kříži a vylił svou krev za naše hříchy, ale svou zástupnou obětí nenabízí milost a odpuštění národům a zemím ani vrchnostem a státům, ale jednotlivcům, každému z nás. Proto je každý z nás zodpovědný za svou reakci, za své vlastní rozhodnutí, ne za reakci svojí vlády anebo rodiny. Kolektivní

rozhodnutí pro Krista neexistuje, je to věc naprosto osobní. Co udělám s Kristem? To je otázka, kterou si musí klást každý jednotlivec ve svém srdci, ne vrchnost ani kolektiv lidí. Snad mi rozumíte, i kolektiv si může tuto otázku položit, ale reakce musí být vždy osobní, každý sám za sebe. Není to věc hlasování kolektivu, není to věc většiny. A podle toho bude i každý souzen. Je napsáno:

♦ *Neboť tak Bůh miloval svět (tedy svět jednotlivců, ne zeměkouli), aby NIKDO, KDO V NĚHO VĚŘÍ, nezahynul, ale měl věčný život. (Jan 3:16)*

Slova "nikdo" a "kdo" dávají důraz na individuální rozhodnutí pro Pána Boha, a ne nějaké rozhodnutí organizované tradicí či dědictvím.

Pokud by nás napadl jiný národ skutečně neprávem a agresivně, musel bych poslechnout vládu. Je to Boží vůle. Proto bych šel i do války a z nutnosti bych i střílel. Ano, snažil bych se střílet přesně a dobře. Pokud bych však vycítil, že pravda je na jejich straně, pak bych se snažil využít všechny prostředky pro obhájení svého postoje. Prosil bych Pána o vysvobození a raději bych individuálně trpěl, než šel střílet. Já skutečně věřím, že ten, který i sčítá vlasy na naší hlavě, sleduje i takovéto problémy v našem životě. Vláda mi nemůže zakázat modlit se a pěstovat můj osobní vztah s Pánem Ježíšem. V podobném případě bych raději riskoval svůj život. Kdybych v kritické situaci neměl pokoj ani na základě výše uvedených veršů a vysvětlení, pak bych jednal na základě svého svědomí a byl bych ochoten jít i do vězení. Možná, že se vám zdá můj postoj tvrdý, ale v nejhorším případě, i kdybych zabil svého bratra v Kristu v nepřátelském vojsku, vím, že šel do nebe. A to by mě utěšilo. Horší je to

16 ZÁPAS O DUŠI

s těmi, kdo zemřou bez Krista a svoji věčnost budou trávit v krutém a děsivém pekle. Pán Bůh chyby nedělá. Svoji prozřetelností sleduje svoje záměry, jak v dějinách tak v našich individuálních životech. Kdybych ve svoji podřízenosti zastřelil mnoho nepřátelských vojáků, pak cítím, že to není jen moje odpovědnost. Konal jsem poslušně svoji povinnost.

Osobně znám americké věřící vojáky, kteří stříleli i bombardovali podle příkazu v nepřátelském Iráku. V takovém boji padlo i mnoho nevinných. Někteří se s tím plně vyrovnali, jiní ne. Válka je strašné zlo, ale v tomto hříšném světě se mu nevyhneme. Některé činy se dají ospravedlnit, jiné ne. Ta největší válka ale teprve přichází a mnoho miliónů ba miliard lidí zahynou v mučivé pálivosti Božího hněvu. A potom ... přijde věčné peklo. Bojujeme v každém případě a je šťastný ten, kdo duchovní boj bojuje ve jménu Pána Ježíše Krista. Bůh povolává k odpovědnosti jen do té míry, do jaké nám ty okolnosti byly zjeveny a svěřeny. Pán Ježíš si chce získat lidské srdce nakloněné, a ne jen podřízené, a to zbraněmi duchovními, a ne násilím.

- J. Abrman -

JERUZALÉM SLAVÍ

Rok 1996 byl vyhlášen jubilejním rokem, ve kterém si celý kulturní svět připomíná 3000 let od založení města měst - Jeruzaléma, svatého města tří největších monoteistických náboženství: judaismu, křesťanství a islámu.

Bible se o Jeruzalému zmiňuje mnohokrát, jak ve Starém, tak v Novém zákoně. O jeho hebrejském názvu "Jerušalajim" je známo, že znamená město míru. Jeruzalém (a jeho domi-

nanta, hora Sijón), je v Bibli zmiňován jako místo natolik významné, že v něm "přebývá Hospodin" (Žalm 135:21). Jeruzalém je také městem, ve kterém vyvrcholilo drama Ježíšova života. Podle proroctví Zacharjášova to bude Jeruzalém, kde stanou nohy Mesiášovy, až přijde zaslíbený "onen den" (Zacharjáš 14).

S Jeruzalémem se v biblickém jazyce zachází někdy až zvláštním způsobem: v přímé řeči se personifikuje. Jsou to krásná místa Starého zákona, např.:

◆ *A naše nohy již stojí ve tvých bránách, Jeruzaléme ...*

(vyprošujte Jeruzalému pokoj:) Kéž v klidu žijí, kdo tě milují. Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! (Žalm 122)

◆ *Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, ať mi má pravice sloužit zapomené. (Žalm 137)*

V Novém zákoně čteme, jak Pán Ježíš oslovuje město v emocionálním proslovu krátký čas před tím, nežli v něm bude zrazen, opuštěn, neprávem odsouzen a posléze za jeho hradbami ukřižován:

◆ *Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! (Matouš 23:37n)*

Snad nejkrásnější popis Jeruzaléma, který se vůbec kde vyskytuje, nalezneme v poslední knize Nového zákona, ve Zjevení Janově. Na jeho konci se píše o novém nebi a nové zemi. Tomu však předcházejí hrůzy na nebi i na zemi, záchrana vyvolených, soud a lis Božího hněvu, pozvání ke svatbě Beránkově, spoutání satana a tisíciletá říše s konečným vítězstvím a soudem. Nakonec pomine první nebe a první

země i moře a z nového nebe "sestoupí nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha":

◆ *Jeho jas jako nejdražší drahokam a jeho průzračný křišťál... Základy hradeb toho města jsou samý drahokam... A dvanáct bran je z dvanácti perel... A náměstí toho města je z ryzího zlata... To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle... A nevstoupí tam nic nesvatého... Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce... (Zjevení 21 a 22)*

Obrátíme-li se znovu do Starého zákona, který se s citovaným novozákonním textem doplňuje, pak tam čteme:

◆ *Hle, já stvořím Jeruzalém k jáсотu a jeho lid k veselí... Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik (Izajáš 65: 18-19)*

Židé mají k Jeruzalému zvláště vřelý vztah. V celoročním cyklu jejich svátků nechybí ani Den Jeruzaléma (hebr. Jom Jerušalajim). Letos připadl na 17. května. Existuje také jeden specifický židovský pozdrav, nebo spíše přání: Příští rok v Jeruzalémě! (Hebr. Lešana haba-a birušalajim!) Vyslovuje se na závěr svátku Pesach a Jom Kipur. Je v něm skryta modlitba i požehnání, vroucí touha po svatém městě, po míru i Jeho Strůjci.

Jeruzalém v biblických dobách byl nejen centrem náboženským, ale také uměleckým, a to jak umění výtvarného (hlavně architektury a umělecké výroby), tak umění literárního - především poezie, hudby a tance.

Jeruzalém bývá také nazýván "Davidovým městem". Král David byl "statečný bohatýr", bojovník i muž hbitý v řeči a pohledný, a byl s ním

Hospodin", jak o něm praví Písmo. Ne nadarmo se stal David předkem samotného Mesiáše!

Davidovy žalmy připomínají Jeruzalém. Jejich krása i vroucnost jsou dodnes nepřekonány, vzpomeňme např. slova:

◆ *Prokaž dobro Sijónu svou přízní, vybuduj jeruzalémské hradby. (Žalm 51:20)*

Vlastní dějiny Jeruzaléma pravděpodobně začínají ještě dříve, již před 5000 lety. Tehdy na malém pahorku nad pramenem Gíchon v údolí Kidrón vzniklo malé město. Pahorek byl obklopen ze všech čtyř světových stran horami: Olivovou horou z východu, horou Mória ze severu, západním svahem (tj. pozdějším "Horním městem") a kopcem na jihu, kde se dnes rozkládá arabská vesnice Siloan. Obyvatelstvo městečka se tehdy živilo převážně zemědělstvím, ale vzhledem k těsné blízkosti důležitých obchodních cest, také zajišťováním procházejících karavan. Tato situace trvala po 2 000 let, v období tzv. kenaánském.

Nejstarší záznam jména Jerušalajim lze nalézt na egyptské hliněné sošce z 19. století př.n.l. Dále se toto jméno objevuje v egyptském dokumentu ze 14. stol. př.n.l. V tomto období se pravděpodobně odehrálo i setkání Abraháma s "knězem Boha nejvyššího", *Melkisedekem, králem Šálemu (kterým rozumíme Jeruzalém). (1. Mojžíšova 14:18)*

Při obsazování Kenaánu izraelskými kmeny pod vedením Jozueho byl Jeruzalém dobyt a zničen. Izraelci tehdy město opustili a na jeho místě se usadil kenaánský kmen Jebúsejců. Teprve králi Davidovi se podařilo asi v roce 996 př.n.l. město, počínaje skalní pevností Sijón, zcela dobyt. Stalo se hlavním městem celého krá-

18 ZÁPAS O DUŠI

lovství a byla do něj přesunuta "archa úmluvy". Davidův plán vystavět Hospodinův chrám nebyl realizován, tento úkol připadl až na jeho syna Šalamouna.

V 8. stol. př.n.l. nechal judský král Chizkijáš v dolní části města prorazit tzv. šiloašský tunel, kterým byla přiváděna voda z gichonského pramene.

V r. 701 př.n.l. se asyrský král Senacherib pokusil město dobýt, ale neuspěl.

R. 586 př.n.l. za judského krále Sidkijáše však babylonský král Nabukadnezar dobyl Jeruzalém, vyplenil jej a zničil Chrám.

Následujících 50 let byl Jeruzalém po dobu babylonského zajetí v troskách. Až s příchodem prvních navrátilců z exilu do vlasti začaly opět stavební aktivity. Pod vedením Ezdráše a Nehemiáše byl postaven druhý Chrám (520-515 př.n.l.).

V tzv. hérodotovském období (37 př.n.l. - 70 n.l.) se Jeruzalém rozrůstal a byl přestavěn Chrám. V r. 70 vstoupila do Jeruzaléma římská vojska pod Titovým vedením, vyplenila jej a vypálila Chrám. Tím skončila slavná epocha Jeruzaléma jakožto symbolu židovské státnosti. Obyvatelstvo bylo rozptýleno do okolních zemí. R. 135 přejmenoval císař Hadrián město Jeruzalém na "Aelia Capitolina" a celou zemi na "Palestinu".

Od 1. stol. až po r. 1948 žili Židé v nedobrovolném rozptýlení po celém světě v diasporách, bez země svých předků, bez Bohem zaslíbené a dané vlasti. Po celý ten čas to byli ke své hanbě nejvíce křesťané, kteří jim ztrpčovali osud vyhnanců.

V tomto roce si můžeme připomenout také jedno neblahé výročí: 900 let od 1. křížácké výpravy na Jeruzalém, při které byly ve jménu křesťanství

páchány první velké pogromy na Židy. V pogromech, izolování v ghettotech a vyhánění, se pak s krátkými přestávkami pokračovalo až do 2. světové války - nejrozsáhlejšího pogromu v dějinách. Během holocaustu, Židy nazývaného "šoa" (hebr. záhuba)- bylo zavražděno 6 miliónů Židů.

R. 1948 byl znovu obnoven stát Izrael. Stálo to obrovské oběti. O sjednocení Jeruzaléma se bojovalo r. 1967 v "šestidenní válce". Dnes je Jeruzalém opět hlavním městem Izraele, i když některé státy trvají na tom, že za hlavní město uznávají Tel Aviv.

Prorok Zachariáš (12) předpovídá:

♦ *"Hle, postavil jsem Jeruzalém před všechny okolní národy jako číši, po níž se zapotácejí... V onen den učiním Jeruzalém vzpěračským balvanem pro všechny národy... Ale na dům Davidův, na toho, jež sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého prabodli... V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchů a nečistoty." (13)*
"V onen den poplynou z Jeruzaléma živé vody" ... (14,8a)

A u proroka Jeremiáše čteme:

♦ ... *"Jeruzalém bude přebývat v bezpečí a takto jej nazvou: Hospodin - naše spravedlnost." (33:16)*

Jeruzalémské vyprávění o místě pro stavbu Hospodinova chrámu

Podle 2 S 24:18-25 koupil David na sklonku života humno Aravny Jebúsejského kvůli postavení oltáře pro odvrácení morové rány. Tradice toto místo ztotožňuje s místem obětování Izáka. Šalomoun pak vybral toto místo, horu Mórija, pro stavbu Hospodinova chrámu. Srdcem celého Izraele - je Jeruza-

lém a srdcem Jeruzaléma - býval jeho slavný Chrám. O místě, na kterém byl vystavěn, se vypráví následující příběh:

Král Šalomoun, syn Davidův, byl velmi bohatý, ale také moudrý. Přemýšlel o tom, jaké místo vybrat pro stavbu Chrámu. Jedné noci nemohl dlouho usnout, a tak se šel projít do města. Když došel na horu Mórija, viděl, jak tam leží snopy požatého obilí.

Náhle se v šeru vynořila postava, která pokládala snop za snopem na sousední pole. Když muž práci dokončil, odešel. Než-li si král Šalomoun rozmyslel, jak tohoto zloděje potrestá, objevila se druhá postava. Ta si počínala úplně stejně: muž bral snopy z jednoho pole a přenášel je na pole druhé. Potom také odešel.

Král Šalomoun si pomyslel, jaké je to zlé, že zde jeden soused krade druhému.

Ráno si Šalomoun nechal předvolat oba majitele polí. Zjistil, že se jedná o bratry. Nejdříve se tedy zeptal staršího, jak to, že krade svému bratroví obilí. Dozvěděl se však, že se nejednalo o krádež. Starší bratr naopak svému mladšímu bratroví tajně přenášel snopy ze svého pole na jeho. Prý je chudší, má větší rodinu a spotřebuje tedy více.

Poté se král obrátil na mladšího bratra: "Proč kradeš svému bratroví obilí"? Ale dozvěděl se, že ani mladší bratr není zloděj, ale naopak, že tajně přidává ze svého pole snopy na bratrovo pole, protože si myslí, že jeho bratr má více výdajů, protože žije sám a na všechno si musí najímat pracovníky.

Král Šalomoun byl takovou bratrskou láskou velice dojat. Poznal už v životě mnoho, ale podobnou nezištnost a bratrskou lásku ještě neviděl. A tu dostal nápad a řekl: "Prodejte mi svá pole, ať na tom místě, které je posvěceno bratrskou láskou, postavím

Hospodinův chrám. Tak bude mít ty nejpevnější základy".

Bratři souhlasili a král se jim bohatě odměnil.

Kateřina Tlustá (Prameny: Lyčka, M.: Davidovo město, Pavlát, L." Osm světél)

INVÁZE OKULTIZMU

V IZRAELI

- ◆ *Kdyby se někdo uchýloval k duchům zemřelých a k vědmám, aby s nimi smínil, proti takovému se obrátím a vyobcuji jej ze společenství jeho lidu. (Leviticus 20:6)*

Při různých příležitostech jsme přinášeli velmi vážné články, které se týkají rostoucího vlivu hnutí Nový věk. Tento článek se týká Izraele. Již dříve jsme upozorňovali a varovali izraelské obyvatelstvo a vládní úřady co se týká Realiánského kultu. Také jsme o tom mluvili s nezávislými žurnalisty, ministerstvem zahraničních věcí a židovskými a křesťanskými vedoucími v Izraeli. Nedávno jsme publikovali článek *Boj poslední doby* v našem *Jerusalem Courier*, který odhaluje záměr i cíl kultu Nového věku Gaia v Izraeli.

Světová vláda: židovské spiknutí?

Jak je to možné? Jerusalem Report přinesl reklamu s tučně vytištěným písmem, kterou jsem četl s úžasem: "Izrael může pokračovat v boji anebo může udržovat rovnováhu ve světě". Za tímto směrlým výrokem následovalo další oznámení: "Dar míru a nepřemožitelnost Izraele v novém roce". V něm byla výzva k židovským vůdcům ve státě Izrael i v zahraničí, aby vybudo-

20 ZÁPAS O DUŠI

vali v Izraeli hlavní město celého světa se světovou vládou a tím udržovali rovnováhu moci ve svých rukách.

Je to výzva k vybudování tisíciletého království? Sám Mesiáš něco oznamuje lidem? Ne! To jenom Jerusalem Post prodal stránku na reklamu jisté náboženské organizaci, která slibuje podporu pro tento velkolepý cíl. Je to ve skutečnosti návrh hinduistického duchovního vůdce Mahariši Maheše Yogiho, následovníka zesnulého Swama Brahmananda Saraswati, který se běžně nazývá Guru Dev (božský učitel). Guru Dev seznámil Maharišiho, jak má sestavit technické instrukce k Transcendentální meditaci z hinduistické svaté knihy Veda. V roce 1958 založil Mahariši "Duchovní regenerační hnutí" v Indii. V roce 1959 se přestěhoval do USA a založil hnutí TM (transcendentální meditaci), které má nyní milióny amerických následovníků. TM není údajně náboženství, ale ve skutečnosti je.

Nyní Mahariši vypracoval plán, jak oklamat Izrael, aby přijal modloslužbu východního mystického kultu pod záminkou TM "přírodního zákona", což by mu mělo přinést trvalý mír a možná i světovou vládu. Doufám, že průměrný občan Izraele se nedá svést tímto návrhem. To by jenom podpořilo ještě větší nenávisť vůči židovskému národu a nahnilo vodu na mlýn antisemitům k hysterickému pronásledování Židů na celém světě.

Mahariši žádá na vybudování vládních budov světové vlády 175 milionů dolarů, ze kterých už 3,5 miliónů má slíbeno od zámožných Židů. Cena za pozemky v oblasti Galilejského jezera, kde by mělo město stát, se neudává.

V reklamě se také navrhuje vybudování nových domů pro 7.000 Izraelců, kteří by se na výstavbě podíleli a vy-

tvorili tak ideologickou skupinu pro tento cíl. Ideologie je použít transcendentální meditaci pro politické cíle. Sedm tisíc zasvěcenců bude praktikovat Yogu levitaci, (magické zvednutí osoby do vzduchu) pomocí úžasné psychické síly, která bude uvolněna pro blaho izraelského národa.

Ambice Maharašiho a jeho spojenců jsou lákavým plánem pro určité politické kruhy v Izraeli a také na jiných vlivných místech ve světě. Nejsou to jenom prázdné povídačky, ale vážná věc.

Mahariši má už za sebou podobný pokus v USA v hlavním městě Arizony, Phoenixu. Navrhl městu vyřešení násilí a kriminality, poskytnou-li mu několik miliónů dolarů. Způsob, jakým toho chtěl docílit, byla TM. Plánoval shromáždit stovky svých stoupenců a pomocí uvolnění psychické moci na Yoga seancích zbavit město zločinnosti. Rozumní členové městského výboru tuto nabídku odmítli.

Při těchto seancích se vždycky čte modlitba novozasvěcenců (Puja), což jasně ukazuje snahu přivést je do kontaktu s hinduistickými božstvy.

Vedoucí organizace, která podporuje nový projekt Maharišiho v Izraeli a snaží se zabezpečit místo pro sídlo Světové vlády (One Government for One World) vyhlásil: *"Chtěl bych poděkovat všem jednotlivcům, kteří mě oduševnili, abych okamžitě začal s tímto velkolepým projektem. Jakmile bude místo zabezpečeno a odsouhlaseno izraelskou vládou, započneme se slavnostním výkopem pro výstavbu Hlavního města světa na břehu krásného Galilejského jezera."*

K tomu bych chtěl dodat jen citát dvou velkých izraelských proroků, Izajáše a Eliáše:

◆ *Běda těm, kdo říkají zlu dobro a*

dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydává hořké za sladké a sladké za hořké! Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou.... Proto jako jazyky ohně stravují strniště a suchá tráva mizí v plamenech, tak ztrouchniví jejich kořen a jejich květ odlétne jako prach. (Izajáš 5:20,21,24).

- ◆ Tu přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Baal, jděte za ním! Lid mu neodpověděl ani slovo.

Převzato: Prophecy Watch International, z časopisu "SLAVNÁ NADĚJE"

O DEBATÁCH A DISKUTOVÁNÍ

Patrik Ouředník v časopise Nová přítomnost napsal na toto téma krátkou poznámku: ... Slova debat a débattre jsou tedy veskrze aktivní a akce, již vyjadřují, je apriori dynamická, řinčí v ní zbraně i okovy, rétorické figury a argumenty. "Vítězem" se ovšem stává ten, kdo do debaty vnese více ducha (to jest podnětů), kdo rozetne více okovů (to jest předsudků a automatismů), nikoli ten, kdo uhněte více legráček a případně to všechno bodře shme. ... Přou-li se dva čeští intelektuálové, nejde o to, aby snad svá stanoviska přiblížili a donutili vlastní mozky k úsilí: hnacím motorem pře (debaty, diskuse) je toliko manifestovat, co si o tom myslím já, a cílem této akce je přesvědčit protivníka, okolí a sebe sama, že mám pravdu. ... Nejčastějším rysem české diskuse je odmítání všeho, co protivník říká, ať jde o abstraktní soud ne (což je mnohem komičtější) o věcný argument.

VARIACE NA JEDNO TĚMA

Setkání bratří v jednom malém neexistujícím shromáždění. Jednání se účastní bratři Libeček, Konzerva, Novátor a Flegma. Jen bratr Biblík chyběl pro nemoc. Předmět jednání: druh vína při Večeři Páně.

Verze 1.:

Br. Novátor: "Přečetl jsem článek v časopise Zápas v buši od bratra Pšt a dospěl jsem k závěru, že při Památce bychom měli používat nealkoholické víno."

Br. Libeček: "Záleží na lidech, musíme zjistit, co jim víc chutná a potom jim nabídnout, aby každý pil u Památky to, co bude chtít, aby měli všichni nejlepší náladu."

Br. Konzerva: "To se mi nezdá, aby bylo nealkoholické víno. To jsou americké zvyky, ty bychom k nám neměli zavádět."

Br. Novátor: "Ale Zápas v buši podal biblické argumenty..."

Br. Flegma: "On si Pšt zdůvodnil všechno, znáte ho."

Br. Libeček: "Já bych to, bratři, nezamítal. Je fakt, co říká tady bratr, že u nás to není zvykem. Měli bychom o tom mluvit, aby si lidé na tu myšlenku zvykli."

Br. Konzerva: "Ale víno je víno. V Bibli není o moštu ani slovo."

Br. Novátor: "Bratři, četli jste ten článek v Zápasu v buši?"

Br. Flegma: "Já na to nemám čas."

Br. Konzerva: "Já tyhle americké teologie nečtu. To je samá Amerika... Nevím, proč musíme pořád přebírat něco z Ameriky. Naši duchovní otcové pili víno, tak proč to měnit?"

Br. Libeček: "Já jsem to četl. Je to těžký článek. Moc dlouhý. Tak dlouhé

22 ZÁPAS O DUŠI

články lidí nečtou. Já se vám, bratři, přiznám: ani já jsem ho nedočel. Ale někdo ho třeba přečte. Tady pro bratra Novátora je to dobré. On to čte. Bratr Konzerva to zase nečte. Nevadí. On to nepotřebuje, protože ví, jak to dělali naši duchovní otcové. Důležité je, aby každý četl to, co se mu líbí."

Br. Novátor: "Ale tam jsou biblické argumenty..."

Br. Libeček: "Já bratři navrhuji, aby se to celé přiblížilo lidem. Shromáždění je pro lidi, že? Já myslím, že bychom měli zavést výběr. Před Památkou by bylo k dispozici takových deset značek vín. Mohl by tam být i mošt, bratři, ať dáme lidem svobodu. Každý si vybere, které víno by chtěl a to mu nalijeme. Já se toho nalévání ujmu. Lidi se musí cítit svobodně."

Br. Konzerva: "Musí se to ale nalívat do jednoho kalicha a ze džbánek, aby to bylo důstojné."

Br. Flegma: "Vidíš, bratře Novátore, takhle budou spokojeni všichni. Každý ať se při pití orientuje podle svého svědomí."

Br. Libeček: "Bratři, to by měla být vždy naše zásada: Hlavně nikdy nikoho do ničeho nenutíme. Lidi se musí cítit ve shromáždění dobře. Možná se jednou dohodneme na tom, že každý bude mít svůj kalich. A třeba si k tomu budou přikusovat slané tyčinky nebo buráky. Proč ne? Vždyť učedníci pili víno po večeři. Můžeme k tomu udělat i péknou atmosféru, svíčky, hudbu... Ale k tomu musí dozrát čas."

Verze 2.:

Br. Novátor: "Přečetl jsem článek v časopise Zápas v buši od bratra Pšt a dospěl jsem k závěru, že při Památce bychom měli používat nealkoholické víno."

Br. Konzerva: "To už tady bylo. To

je samá Amerika. Naši duchovní otcové pili víno, tak budeme pít víno. Nenecháme si sem vnášet žádné novoty."

Br. Libeček: "Bratr Novátor to myslí dobře..."

Br. Konzerva: "Ale nechá se snadno svést. Musíme zachovat to dobré: Všechno zkuste, co je dobré, toho se držte."

Br. Novátor: "Ale my jsme to nezkusili."

Br. Konzerva: "Ale naši duchovní otcové to zkusili. Takové změny nejsou užitečné. Jak by to přijaly sestry?"

Br. Novátor: "Bratři, ale Pšt podal biblické argumenty... Četli jste to?"

Br. Konzerva: "Biblicky se dá zdůvodnit všechno. Jen se tady, bratře neoháněj Bibli! To dělají Svědkové Jehovovi taky."

Br. Libeček: "Bratře Flegmo, co ty na to?"

Br. Flegma: "Já jsem to nečetl. Ale žádné změny bych nedělal. Když to ti duchovní otcové a dědové tak viděli, tak proč to dělat jinak?"

Br. Libeček: "Já myslím, že bychom se kvůli tomu měli ještě sejít a prodiskutovat to. Můžeme se zatím za to modlit..."

Br. Konzerva: "To se nemusíme scházet, bratře, to je jasné."

Br. Flegma: "Ten Zápas v buši, neměli bychom to zakázat?"

Br. Libeček: "Bratře, to nemůžete zakázat."

Br. Konzerva: "A proč ne. Můžeme říci, že to věřícím nedoporučujeme. Nakonec vychází časopisy Průvodce životem a umíráním a Fľaša pre Božie dieťa, to ať čtou."

Br. Novátor: "Vždyť ten druhý je slovenský a pro děti!"

Br. Konzerva: "No a? Já se z dětského časopisu nejvíc poučím. Bratře, když jsi tak iniciativní, vezmeš si na

starost distribuci. A při službě vždy můžeme přečíst kousek z časopisu, abychom ho zpopularizovali. Bratr Flegma by z posledního čísla mohl přečíst článek *Ako pastier ovečku našiel.*"

Verze 3.:

Br. Novátor: "Přečetl jsem článek v časopise *Zápas* v buši od bratra Pšt a dospěl jsem k závěru, že při Památce bychom měli používat nealkoholické víno."

Br. Konzerva: "A jaký to bude mít smysl?"

Br. Novátor: "To si, bratře přečti v časopisu. Celá Amerika má místo vína mošt. Je to jasné. A biblické, bratr Pšt tam má mnoho citátů."

Br. Flegma: "Vinný mošt se špatně shání. Navíc se kazí."

Br. Novátor: "To se dá zařídit. Když to funguje v Americe, musí to fungovat i u nás."

Br. Libeček: "A nebude z toho po-prask? Co věřící? A co ostatní sbory?"

Br. Novátor: "Věřícím slíbíme, že budeme dělat čas od času sborové posezení nad číší vína. Tím se to vykompenzuje. Tam se konečně může zavést i biblický tanec, jak to chtějí naši mladí. Konečně bude zase kam zvat nevěřící. Co se týče ostatních sborů, ty do toho nemají co mluvit, protože máme vlastní právní subjektivitu. Alkoholické víno při Památce je pouhá podezřelá tradice. A tradice se musí konečně zlikvidovat. Jinak nebude náš sbor biblický!"

Br. Flegma: "A není to jedno, jaké se pije víno?"

Br. Novátor: "Bratře, kdyby to bylo jedno, nepili by v Americe mošt. Podívej se, jak jsou tam velké sbory. Proč myslíš, že tomu tak je? Ještě se budu muset informovat, jaký tam jedí chleba.

Ale určitě bude nekvašený. To bychom měli také zavést, ale až se na to zeptám bratra Pšt."

Br. Konzerva: "Dříve zde bylo taky velké požehnání a to pili při Památce víno..."

Br. Novátor: "To je ale už minulost, tu je třeba zapomenout. Pamatujte si, že dnes je jiná doba. Zdravá výživa, ochrana planety před freony, vymírající velryby... Nic z toho dříve nebylo. Bratři, nebojte se, uvidíte, jak to pohne sborem. V Koreji pijí taky určitě mošt a mají tam statisícové sbory."

Br. Libeček: "Church of Christ říkají, že kdo pije alkoholické víno při Památce, není spasený."

Br. Novátor: "No vidíte!"

Br. Konzerva: "Ale oni jsou bludaři!"

Br. Novátor: "Ale v tomhle mají pravdu. Bratři, myslím, že není důvod, proč nezavést nealkoholické víno. Na ten chleba se ještě zeptám. Taky zkusím zjistit, do čeho dělají v Americe sbírku. Nové zpěvníky už máme, to by bylo, aby konečně nepřišlo to probuzení."

Milí čtenáři, nechcete nám napsat ještě jiné varianty schůzky bratří? Třeba tu, kdy by byl přítomen bratr Biblík. Napište taky variantu porady, kdybyste na ni byli přítomni Vy a měli jste rozhodující slovo. A nehněvejte se, jestli v našich rozhovorech bylo mnoho ze života. Nemyslel jsem to ve zlém.

- Petr Vačůra -

FEMINISMUS

Tento zlověstný mrak spočívá v atmosféře něžného pohlaví jako morová rána v Pandořině skříňce. Již z této věty je patrné, že můj pohled na toto sebezničující pohnutí některých ženských myslí nebude příliš příznivý. Leč je na čase píchnout do vosího

24 ZÁPAS O DUŠI

hnízda a poukázat na jeho umělou konstrukci, a to i s tím rizikem, že proti sobě popudím tu okrajovou část pole feminizmu, jejíž představitelky by se v současném sociálním prostředí za feministky či stoupenkyně moderní emancipace nepovažovaly. Jenže, aby moje kritika byla vůbec kritikou, pak, jak jistě uznáte, nemohu k těmto přístupům jako galantní, ženě dávající přednost gentleman, ale jako rovnostář, popřípadě, je-li brán v potaz militantní feminizmus, jako ofenzivní maskulinista. Tak či onak, podnětům k nesouhlasu některých příliš emancipovaných žen se zřejmě nevyhnu. Přesto chci uvést, že tento článek píše ve snaze pozvednout pravé a přiměřené hodnoty a důstojnost ženství z hlediska biblického a faktického, což je vlastně jedno a totéž.

Nejdříve úvod do pojmů. Feminismus představuje v běžném slova smyslu teorii politické, ekonomické a sociální rovnosti žen s muži. Ve zvláštním slova smyslu pak projev pohlavního zvratu u samců v typ samičí, nebo chování a projevy charakteristické pro ženskou pohlaví. My se zde však nebudeme zabývat pohlavními zvraty samců v typ samičí, ani charakteristickými znaky hysterických zženštilců. Půjde nám o boj za rovnost. Feminizace totiž znamená boj za ovládnutí, obsazení něčeho ženami, jak říká slovník. Stoupenec feminizmu tedy může být i muž, i když u takového bych spíše pojal jisté podezření z nekalého úmyslu.

Emancipace, zde emancipace žen, znamená osvobození, vyproštění z nerovnoprávnosti, zrovnoprávnění žen, získání nezávislosti a podobně. Pomineme-li období skutečného ponižování a vykořisťování žen v různých historických etapách i všechny jednotlivé případy zneužívání žen v důsledku

společenské nerovnoprávnosti a zaměříme-li se na feminizmus jako na boj za rovnost, zejména mocenskou, pak nalezneme předzvěst moderního feminizmu již v první knize Mojžíšově, třetí kapitole, šestnáctém verši:

♦ *Ženě řekl: "Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on ti bude vládnout".*

Právě na tento verš mě při jedné mužné diskusi upozornil můj starší křesťanský přítel, zatímco jsme se oba labužnický rozplývali nad neobyčejně lahodným koláčem, který připravila jeho žena.

...*"budeš dychtit po svém muži, ale on ti bude vládnout"* je buď nelogický protiklad nedávající smysl, anebo ono dychtění představuje sebezničující, feministickou snahu o mocenskou rovnost na všech možných polích společenského života, a to v důsledku ženina hříchu a následného mužova pádu. Toto mocenské dychtění by pak správně stálo v protikladu biblického pojetí mužského a ženského soužití. **Bible totiž prezentuje rovnost v podstatě, nikoli však ve funkci, kde je žena podřízena muži.** A zde bych rád zdůraznil ono "je", neboť Pavlovi "má být podřízena" nebo "nechť se podřizuje" z jeho epištol vychází právě z tohoto "je", čili z existence, ze skutečnosti, z faktu. Žena se má nebo by se měla *funkčně* podřizovat nikoli proto, že musí ze zákona, ale na základě čirého faktu, že již vlastně svým způsobem podřízena je. Fyzicky je všeobecně vzato slabší než muž. V této souvislosti je třeba podotknout, že feministky jsou velmi selektivní a vybíravé. Bojovat za rovnost s muži v důlním nebo hutním průmyslu je příliš nevdáme, ale i tam se najdou výjimky.

Žena je také podřízena v oblasti intelektu, což neznamená, že jsou ženy méně inteligentní než muži. Znamená to například, že v myšlenkovém procesu ve vědomí ženy převládají emocionální, citové faktory, a to z pochopitelných důvodů. Je to velká ženská a mateřská přednost na jedné straně, ovšem na druhé straně nedostatek při komplexním usuzování a hodnocení racionální, rozumové povahy. Muži jsou na tom podobně, jen obráceně. Zkrátka, muž nenahradí ženu, matku, a žena nenahradí muže. Jenže zásadní náboženské, politické, ekonomické, kulturní i společenské dění vždy spočívalo na bedrech rozumově založených mužů. Řekneme-li, že člověk je tvůrcem svých dějin, pak je to muž. A hraje-li v tvorbě dějinného toku významnou roli muž precitlivěly nebo žena, pak něco není v pořádku. Běda mužům, kterým žena vládne. Běda mužům, kteří mají snahu zříkat se své přirozené zodpovědnosti a běda ženám, které dychtí po tom, co jim přirozeně nepřísluší. A půjdeme-li do oblasti duchovní, pak i Bůh-Otec, Syn i Duch, Tvůrce naší a veškeré existence, je označen rodem mužským. A byl-li kdy uctíván v rodě ženském, znamenalo to vždy pohanskou modloslužbu a katastrofu pro národ i lidstvo.

Ale není třeba zacházet k tak významným funkcím jako je funkce mocenská, historicky rozhodující nebo funkce co by postavení v obci duchovní.

Vezměme si onu čtyřicetiletou emancipační politiku vlády jedné strany. Rovnostáři dali ženám rovnoprávnost. Jenže každé právo sebou nese i povinnost a zodpovědnost. A tak ženám přibýly povinnosti a zodpovědnosti mužů. Nikoli však mužům povinnosti a zodpovědnosti žen. Nutno však při-

znat, že naše ženy celkově vzato tento sebezničující záměr neprohlédly a tohoto budovatelského úkolu se až na výjimky plně chopily. Žena-dělnice, pak žena-úřednice, potom žena-učitelka, žena-vědecká pracovnice, ba dnes i žena-politička. Dokladem těchto ideálů jsou filmové dokumenty tisíců nadšených žen éry budovatelské, ale i umírněnější, přesto stejnosměrná realita doby posledních dvaceti let. A kde zůstala žena-žena, žena-matka? Zničená, utmáčená, frustrovaná, sklесlá a ponížená. Ve vši a velké úctě ke všem výjimkám, které zůstaly věrné nejvyšším, nejdůstojnějším, byt profanovaným hodnotám ženství a mateřství i za cenu menšího blahobytu či zřeknutí se takzvané seberealizace a kariéry, není možné nevidět, jak tento devastační trend pokračuje dál. Feminizace školství, feminizace zdravotnictví, feminizace dalších a dalších odvětví pracovní činnosti. A výsledek? Rovnost, emancipace? Jak může být žena-pracovnice v jakémkoli oboru se svými přirozeně mateřskými touhami, absencí v těhotenství a mateřskými povinnostmi rovna muži v pracovním výkonu? Jak může být žena-pracovnice v jakémkoli oboru se svými pravidelnými menstruačními cykly nebo obdobím přechodu a s nimi souvisejícím psychickým rozpoložením rovna muži v rozumových, psychicky nezatížených úsudcích? A chce-li být rovna, pak za cenu obětí a škod v důsledku jejího citově podmíněného úsudku, za cenu uplakaných dětských očí v mateřských školkách, za cenu pádu vlastního manželství i rozbití rodiny a postupného rozkladu společnosti. Chce-li žena zvládat obojí roli, nezvládá ani jednu. To je výsledek feminizace a moderní emancipace.

Bylo by ale naprosto chybné tvrdit, že takovou realitu zapříčinila pouze

snaha žen rovnat se mužům tam, kde jim to nenáleží. Nemalou měrou tomuto trendu přispívají zženštilí muži, kteří se dobrovolně a zbaběle vzdávají své zodpovědnosti býti muži. Jak potom mohou fungovat vztahy zženštilých mužů se zmužštělými ženami? Nemožou a nikdy nefungovaly.

Biologické rozlišení muže a ženy je nepopiratelnou skutečností. Obojí rod má stejný původ i podstatu. Každý má však jinou praktickou funkci. Je zcela nedůstojné a méněcenné, dychtí-li žena po muži. Je naprosto pod její důstojnost dožadovat se zodpovědnosti a povinnosti muže. Je pod její důstojnost, aby vykonávala činnosti náležející mužům. Je třeba vyzvednout tolik tupenou, poníženou i profanovanou hodnotu a důstojnost ženství a mateřství. Je na čase podpořit ženskou, ale i mužskou úlohu. Prototypem tedy není utmáčená domácí puška se zástěrou a smetákem v ruce, ani agresivní podnikatelka či egoistická intelektuálka s diplomatkou na řetízku. K pravé a přiměřené hrdosti ženství je dnes proto obzvláště nezbytná statečnost:

***"Ženu statečnou kdo nalezne?
Nebo daleko nad perly
cena její. Srdce muže jejího
ni spoléhá... Moudrá žena
buduje svůj dům, kdežto
pošetilá jej rukama boří",***

říká kniha Přísloví a hovoří o domu nejvyšších hodnot, kam pravé ženství a mateřství bezesporu patří.

- Pavel Bartoš -

Nakolik muž odpovídá představám svého Pána, natolik žena odpovídá představám svého muže.

SVĚDECTVÍ

Vážená a milá paní Kláro,
jen na připomínku: seznámily jsme se na prvním setkání posluchačů křesťanské vlny Plzně. Slíbila jsem vám - nevím proč - asi jsem s vámi chtěla ještě pár slov promluvit, že vám napíši historii svého znovuzrození. Chvilí mi trvalo, než jsem si sedla ke psaní, další doba uběhla během psaní. Pak se mi zdálo - čtu váš časopis Zápas o duši a poslouchám vaše vysílání, že už to tu všechno bylo. Jistě jste slyšela podobných historií mnoho. Ale slíbila jsem to a myslím, že bylo prospěšné i pro mě samotnou, že jsem si to uspořádala v mysli.

Bibli jsem neznala, jen úplně povrchně, nudila mě, říkala jsem jí "nejslavnější krvák". Nezajímala mě. Pak přišla sametová revoluce a zavanelo k nám duchovno. Dcera studovala na UK filozofii a začala mi z Prahy přivážet zajímavou literaturu. Většinu těchto knih jsem po svém obrácení "skartovala", takže teď přesně nevím, jak se některé tituly přesně jmenovaly, kdo je napsal, ale už mě to nezajímá. Tehdy jsem je četla celá ohromená a nadšená, protože mě probudily z nudné duchovní prázdnoty a beznaděje, ve které jsem se nacházela. Učili mě, že "prach jsem a v prach se obrátím", ale už mi neřekli, že "prach se vrátí do země, kde byl a duch se vrátí k Bohu, který jej dal".

Věděla jsem, že Země je kulatá, že Vesmír je nekonečný, že Slunce jednou vyhasne a že jak půjde vývoj člověka dál, bude se jeho mozek zvětšovat, až nebude moci projít ženíným klínem na svět. Věděla jsem že Bůh není a andělé a čerti jsou jen pohádkové bytosti. Věděla jsem, že se mi může přihodit všechno zlé a že není nikdo, kdo by byl

schopen mi pomoci. Věděla jsem, že umřu a pak už nebude nic. Byla jsem s tím srozuměná, protože se s tím nedalo nic dělat.

A teď najednou! Rozšiřující se vědomí, éra Vodnáře, pulzující bytí! Reinkarnace! Karma! Meditace! NadJÁ! A psychotronika! Zázračné síly procházející lidmi, léčivé energie ... nakonec život po životě!!! Ta nádhera! Otevřená Boží náruč, jeho péče o každou duši, která opouští tělo, zástupy čekajících příbuzných, a po návratu duše do těla (při klinické smrti) konec strachu ze smrti. Chci žít pro své nejbližší, vzdělávat se, což je jediné, co si bereme s sebou na věčnost. Ale pozor! Sebevražda je zlo, ale dostáváš novou šanci. Nejen tím, že se vracíš znovu do svého těla, ale potulují se tam také duše, čekající na inkarnaci. Ta svědectví mají jeden nedostatek. Zlosyni nevypovídají, možná, se nevracejí? A následovaly další knihy: Moody: Život před životem. Hypnóza, křesťálová koule ... Jak to pokračovalo dál? Sama přesně nevím. Jitro kouzelníků, Bergier a Pauwels, Jung, Jonáš, Zezulka, Dalajláma, Tibetská kniha mrtvých ... Dcera mi jednou řekla: "Kdybych umřela, rychle čtěte nahlas z Knihy mrtvých, ať nebloudím ..."

Zájem o tyhle věci nás jednou přivedl na pompézní shromáždění "Ježíš včera, dnes a zítra". Seděly jsme s dcerou na trávě, poslouchaly kázání a zaháněly pochybnosti. Nakonec mezi námi chodili mladí lidé a vybízeli k poznání či následování Ježíše. Vyplnila jsem podaný lístek i se svou adresou, protože mi bylo trapné je odmítnout. Brzy na to jsem dostala dopis s následujícími slovy: Drazí v Kristu, ... znovuzrození, ... Boží slovo, ... Bůh vám žehnej. Dopis ke mě vůbec nepromluvil, byla jsem hluchá a slepá. Když

jsem jej po čase znovu našla, žasla jsem. Byly to dva naprosto různé dopisy; jeden předpotopní a druhý naléhavě aktuální. Už ho četly oči otevřené.

Ještě před touto událostí u nás zazvonily dvě paní, stará a mladá. Ta starší citovala Bibli, mladé bylo zjevně trapné a vybízela jí k odchodu. Stála jsem tam opřená o veřeje, naprosto netečná k jejich "radostné zprávě", že se blíží království nebeské, že budeme žít ve svornosti a lásce, dokonce i s divokými zvířaty. Stará paní mi ukazovala sladké barvotisky a nabízela mi jakousi literaturu, což jsem odmítla se slovy, že mám podobné literatury takovou spoustu, že to nestihnu číst - což byla pravda - a Bibli že mám a znám, což byla lež. Stará paní byla k nezastavení. Rozhořčovala se nad křesťany, kteří říkají Bohu Hospodin, protože on má svoje jméno Jehova. Byly to svědkyně Jehovovy, ale o tom jsem neměla potuchy. Díky Bohu, že mě nenaverbovaly.

Na podzim r. 1991 jsem byla na malé operaci a právě v době, kdy jsem čekala na výsledek histologie, vzpomínám si na moment, kdy mě zaplavilo poznání, že ať se se mnou stane cokoliv, jsem v Božích rukou, na základě lístečku, který jsem podepsala.

Na Letné mě navštívil jeden bratr z metodistické církve. Jakmile řekl své jméno, uvědomila jsem si, že k němu dcera chodila na jógu i do rodiny. Rozzářil se, domluvily jsme se a pozvala jsem ho k nám. Protože můj muž nechťel o náboženství nic slyšet, zůstal ve vedlejší pokojí. My dva jsme seděli v obýváku. Začala evangelizace. Ptal se mne, mám-li na svědomí něco, co potřebuje odpuštění, ale já jsem měla pocit, že jsem po morální stránce naprosto bez vady. Samozřejmě jsem se mylila. Pak jsem si vzpomněla a

28 ZÁPAS O DUŠI

dodnes mě to bolí, že jsem seřvala svého malinkého synka za to, že chtěl po sobě uklidit čůrání. Vylil nočníček do konve s čistou vodou. Dcerka byla půlroční, trávili jsme léto na venkově a bydleli jsme v poschodí. Čistou vodu jsem tahala v konvi a do kýble jsem lila odpad. On se spletl! Dodnes se za to stydím. Od té doby se snažím trestat jen zlý úmysl, ale ne vždy se mi to daří. Takových věcí by se našlo víc. Řekl mi, jak mám požádat o odpuštění a víc si nepamatuji. Odpuštění však bylo důležitější pro mou dceru, protože se podrobila miniinterrupci a velmi trpěla pocitem viny. Tento bratr mne prosil, abych za ním dceru poslala, že hledá všechny své žáky, které vyučoval józe. Vyprávěl, jak byl v meditování daleko a jaké nebezpečné vztahy s nadpřirozenem dokázal navodit. Všechno vyvrcholilo v okamžiku, když vzal na svého syna nůž. A tehdy šel na kolena. Jistě a ne náhodou se později setkal se synem na shromáždění v metodistickém sboru. Mluvili jsme tiše, snad dvě hodiny. Víím, že s námi byl Duch svatý.

Od té chvíle začalo mé obrácení. Nebylo hned úplné, ještě chvíli trvalo, než jsem začala číst Bibli. Dala mi jí dcera. Řekla jsem jí o možnosti odpuštění. Navštívila svého bývalého učitele jógy. V Praze se setkala s křesťany a začala chodit do shromáždění. Dnes je profesorkou angličtiny, učí na jazykové škole i soukromě. Před pěti lety se rozvedla, ale říká, že by to dnes neudělala. Má dvanáctiletou dcerku a hlavně té chybí táta.

Dnes je mi mé vnučky líto, že je sama, ale dřív jsem proti potratu ani rozvodu nic neměla. Nepobouřilo mě to, bylo to tak běžné! Chápala jsem to. Dcera se vdávala v devatenácti, nemusela, byla bych jí tolerovala i jako svobodnou matku, tak jsem byla

"moderní". V prvním roce fakulty byla těhotná, druhý ročník přerušila, pak měla doma mimino a starosti. Tohle všechno hrálo roli v rozhodnutí pro interrupci. Už nikdy s břichem na fakultě! To potom hrálo roli i u rozvodu, protože kromě jiného, měla manželovi za zlé, že ji tak lehkomyšlně a bezohledně přivedl do jiného stavu na začátku studií, ačkoliv sám v jejích letech svá studia na dva roky přerušil, aby si "prodloužil mládí". Byli spolu sedm let. Jezdili domů na víkend. Nacházela jsem u nich prázdné láhve od alkoholu a ztracené existence dočasně na bytě. Dcera kouřila (což před námi tajila). Pak začala s marihuanou. Pěstovala jsem s ní na zahradě marjánku, o které tvrdila, že je naprosto neškodná a že je po ní příjemně. Snad jsem chtěla jít s ní jako rukojmí, nevím, byla jsem bezradná. Pár cigaret jsem vykouřila bez jakéhokoliv účinku. Jen jsem jí prosila, aby to nepřeháněla. Už v její pubertě jsem měla podobnou tendenci. U někoho přestříhla šňůru od telefonu. Když mi to řekla, a pověděla mi vzdycyky snad všechno, přestříhla jsem naši. Přišla opilá, špinavá z nějaké půdy, počůraná bez bot a já nevěděla nic lepšího, jak jí potrestat, než že jsem se pořádně napila rumu, jinak nepiji ani víno. Vždy jsem chtěla, aby sama poznala, jak je to odpuzující, co dělá. A tak jsme společně házely kostky I chingu, léčily jsme se akupresurou, kroužily prstem na niti nad jídly a léky ...

Teď je všechno přibité na Ježíšově kříži. Konečně jsme ho vpustily do svého života a On nás zastavil. Já, dcera i vnučka jsme se znovuzrodily. Za ostatní členy rodiny se modlíme. Někdy se nám zdá nemožné, že se naši "páni inženýři" vzdají své víry v ateismus, ale víme že u Boha není nic

nemožné. Spoléháme na něho ve všem. Nikdy mu nebudeme moci být dost vděčné.

Vám, paní Kláro, i vašemu manželovi děkuji za vaši práci pro Boha i jeho ovce. Bylo by tu veliké prázdné místo, kdybyste je nevyplnili. Myslím, že úkol, který plníte, vám byl svěřen Bohem přesně vám a přesně v naší republice.

Hodně úspěchu a požehnáání ve vašem osobním životě vám přeje a srdečně vás zdraví ... Vlasta

EVANGELIZAČNÍ METODIKA

90. léta jsou v Církvi ve znamení evangelizace. Často se mluví o "metodách evangelizační práce". Vždy, když se mluví o efektivní misii a přetřásají se statistické údaje o vysokých počtech domněle obrácených ke Kristu, mám pocit, že něco není v pořádku. Zdá se, že i v Církvi se stal člověk po vzoru celé civilizace statistickou položkou.

Když Bůh tvořil svět, vznikla během šesti dnů erupce rozmanitostí. Bůh se ve stvoření představil jako originální autor, který je schopen nekonečné produkce rozdílných kvalit, které v něm mají logické zastřešení. Když o Letnicích vznikla Církvev, Bůh znovu potvrdil sebe jako dárce rozmanitosti při zachování celosti. Církvev se ne nadarmo nazývá Kristovým tělem. V souvislosti s tímto označením si můžeme uvědomit, že ani jazyk vědy není schopen vystihnout celek člověka. Organismus je totiž více než systém. Živého člověka nelze položit jako předmět vědeckého zkoumání. Stejně tak nelze teologicky podat vyčerpávající zprávu o Kristově církvi. Předně nikdo, kromě Boha, ji jako celek nezná.

A kromě toho není možné lidským jazykem podat přesný soupis možností, jak se život Církvev projevuje a jak mohou jednotliví křesťané slavít Boha ve svých tělech:

♦ *Jsou rozdíly v darech milosti, ale tentýž Duch; jsou rozdíly v službách, ale tentýž Pán; a jsou rozdíly v působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.*

(1. Korintským 12:4-6)

Bůh se nikdy neopakuje, je vždy originální a Jeho podstata se přitom nemění. Začali jsme však mluvit o evangelizaci. Jak to spolu souvisí? Uvedu jednu zkušenost typickou pro masové evangelizace. Stalo se mi, že jsem po jedné z evangelizačních kampaní dostal do ruky papírek se jménem jedné známé. Dále tam bylo napsáno, že dotyčná se rozhodla během veřejné evangelizace pro Krista. Datum, podpis. Později jsem o tom s ní mluvil. Nebyla mi schopna říct, co vlastně prožila, ale o Bohu už nechtěla ani slyšet.

Masové evangelizace stojí hodně peněz a mnoho času. Výsledky jsou minimální. Uvádějí se různé důvody. Domnívám se, že hlavní důvod je pouze jeden. Způsob evangelizace je šablonovitý. Organizátoři a kazatelé spoléhají na metody, nasazují určité mechanismy pro získání lidí. Ale člověk není ani materiál. Kdo z vás se pohybuje ve školním prostředí, ví, že tímto výrazem označují učitelé žáky. Masová evangelizace popírá charakter Boha, kterého tyto akce chtějí představit. Nelze lovit lidi pomocí metod. Člověk nese pečeť Stvořitele také v tom, že je neuchopitelný a nevypočitatelný podobně jako jeho autor, Bůh. Člověka nelze znásilnit, zhyponotizovat, zbavit individuality trvalým způsobem. Věřím tomu, že i lidé, kteří hynou v těch nejhorších

30 ZÁPAS O DUŠI

sektách, si někde hluboko v sobě uvědomují, že cosi skřípe, ale nemají sílu se vzepřít. Organizovaný nábor, vnější lesk reklamy, absence osobního přístupu, spoléhání na další metody a mechanismy nasazované při evangelizačních kampaních poškozují Boží majestát. Církví Kristově nesmí chybět rozmanitost, která by byla zrcadlem nevyčerpatelné Boží tvořivosti. Setkáváme se však s pravým opakem. Místo životní svěžesti vnímáme neosobní a uniformní prázdnotu.

Být křesťanem znamená totiž být jedinečnou osobností, která je odlišitelná od jiných bytostí. Proto se v Církvi setkávají různé sociální vrstvy, rasy, národy, generace, hloupi i chytrí, chudí i bohatí: a to ne proto, aby se všichni srovnali do nějakého průměru, ale aby v této rozmanitosti vytvořili funkční celek. Pouze Kristus, Pán Církve, je schopen zabránit chaosu a nastolit řád. Kristus, nikoli člověk. U nás v Čechách máme naštěstí užitečnou zkušenost s reálným socialismem. Poučili jsme se, že výsledkem rovnostářství není průměr, nýbrž podprůměr. Nevládnou přesto v našich sborech socialistické poměry, které způsobují podvyživenost a celkový útlum životaschopnosti Církve?

Je-li Církvi darována božská rozmanitost, musí v ní existovat i rozmanitost evangelizace. Ta spočívá nikoli v metodách, nýbrž v tom, že v evangelizaci budou osobně přítomni především lidé, kteří jsou si vědomi svého bohatství v Kristu a své nenahraditelnosti v Církvi. Lidé, kteří nejsou jen bezduchými vykonavateli toho, co jim diktuje chladně prokalkulovaná metodika, nýbrž lidé, kteří jsou osobnostmi a zralými individualitami. Pak zmizí potřeba vymýšlet misijní programy a utrácet čas na různých seminářích a konferen-

cích o evangelizaci. Rybář lidí čeká na Boha, protože pouze Bůh je pravým znalcem lidského nitra, které bychom chtěli při evangelizaci oslovit. Jen Bůh ví, co potřebuje konkrétní člověk, jehož potřeby, osobní tajemství a bolesti srdce jsou naprosto jedinečné a nepodobné jiným lidem.

K úspěšné osobní evangelizaci potřebujeme dobré osobní poznání Boha, které bychom dokázali tlumočit svým jazykem. Špatně se evangelizuje, když známe jenom několik pouček. Potom vyjde nastejno, jestli máme v ruce tištěný materiál naší církve nebo Strážnou věž.

Lidé kolem nás nepotřebují náboženství, nýbrž život Kristův, který je zjevený skrze nás. V tomto světě často dochází k devalvaci slova. I v Církvi můžeme vidět, jak se může opakovaná pravda stát frází, kterou všichni navykle vyslovují, ale neproniknou k jejímu obsahu.

V epištolách Nového zákona se mluví především o vnitřním budování Církve. Evangelizace je spíše samovolným přirozeným důsledkem toho, že v Církvi je Boží život. Úporná snaha některých sborů umořit sebe sama v misii má za následek zanedbání jiných funkcí. Důraz na metody vede k popření Božího principu rozmanitosti. Jestliže přijдете do sboru, kde se lidé chovají stejně, mluví stejně a všichni dělají totéž, pak je otázka, jste-li v křesťanské církvi nebo v nějaké úchylné sektě. S psychickou manipulací se můžeme setkat i tam. Církev není ani jedno velké oko nebo ucho, Církev je tělo. Kdyby Církev byla přirovnána k mozku, už by to něco znamenalo, ale Církev je mnohonásobně členitější a kvalitativně mnohotvárnější, než je náš přirozený tělesný mozek. Duch svatý není linkou na výrobu stejně balených

polotovaru; Duch svatý je tvůrcem, který daleko přesahuje naši představivost a náš intelekt. Proto apoštol Pavel s úžasem konstatuje:

♦ *Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nad všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, jemu buď sláva v církvi... (Efezským 3:20).*

Jestliže církev při evangelizaci přejímá mechanistické způsoby tohoto světa, sama tím dává najevo, jak málo toho ví o Bohu. Jestliže šíření evangelia je záležitostí metody a několika pouček, jestliže je Bůh natolik neschopný, že je závislý na našem evangelizačním pachtění, stává se pak jakýmsi mrtvým principem, bezobsažným a lhostejným vesmírným duchem. Takovému Bohu chybí všechny božské atributy. Chceme-li mluvit o osobním Bohu, mějme na mysli bytost stejně členitou jako člověka, osobu s city, myslí a vůlí. Jestliže je však v Písmu napsáno, že Bůh miluje, lituje nebo se hněvá, nejedná se o stejnou lásku, lítost a hněv, jak je známe z chování lidí na tomto světě. Pokud si to uvědomíme, nepřekvapí nás, že Bible je souhrnem paradoxních výroků o Božím jednání. Přestaneme toužit po tom chtít vtlačit Boha do naší trojrozměrné představivosti. Potom znovu budeme žasnout s apoštolem Pavlem:

♦ *Ó hlubino bohatství a moudrosti i poznání Božích! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nepostižitelné jeho cesty! Kdo poznal Pánovu mysl a kdo se stal jeho rádcem? (Římanům 11: 33-34)*

Církev, která ignoruje charakter Boha, ignoruje zároveň charakter člověka. Jestliže nábor nováčků proběhl na způsob západní reklamy, jestliže cílem kampaně bylo dosáhnout vysokých čísel nově obrácených, nepřekvapí

nás, když mnozí odpadnou stejně rychle, jako "uvěřili". Pokud snad opravdu došlo k osobnímu setkání s Bohem a přijetí Kristovy oběti, čeká nového křesťana nejedna trpká zkušenost. Bude konfrontován se snahami popřít v něm všechno osobní a donutit ho, aby se ztotožnil se všemi názory a tradicemi dotyčné církve. Cílem je vyrobít odosobněné mechanismy, které šlapou v rytmu udávaném lidskými vůdci. Naštěstí je náš Bůh Bohem zázraků a Církve velice miluje. V tom spočívá naše společná naděje. A proto navzdory všem nepříznivým okolnostem smíme čas od času vnímat krásu křesťanské sounáležitosti zvané obecnství a radovat se z toho, že Ježíšův výrok Jan 12:32 je reálnou skutečností:

♦ *A já, až budu vyvýšen ze země, potáhnu všechny k sobě.*
- Martin Skořepa -

DĚKUJEME ZA VAŠE PŘÍSPĚVKY

BUDÍK

Právě vyšlo první číslo
časopisu pro křesťany!
Vyučování
Svědectví
O životě a ze života
Upravené relace z TWR.

Vydává Petr Vačura.
Objednávky:

Radka Zelenková
Janského 2233
15500 Praha 5

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - Dobrá novina denně zachytíte z Ekvádora

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC: **12 025 kHz - v pásmu 25 m.**
VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC: **15 520 kHz v pásmu 19 m.**

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu a neděli od 7:00 do 8:30
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

Progias (Brno a Hostýn) v sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV): **107,5 a 90,6 MHz**

TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tiskárna František Pavelka, ČSA 225, 742 58 Příbor

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.
Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.